

8 MART 2020

23 - 24

DÜNYA

15-16

Kadınlar Dünyanın Dört Bir Yanında İsyanını Haykırdı

İstanbul ve Amed başta olmaz üzere Türkiye ve Kürdistan'da on binlerce kadın alanlara çıkarak, ataerkil sisteme öfkesini dile getirdi. Kadınların 8 Mart etkinliklerine birçok noktada polis saldırısı gerçekleşti. İstanbul 8 Mart Feminist Gece Yürüyüşüne saldıran polis 34 kadını gözaltına aldı.

Almanya'nın Hanau Şehrindeki Katliam Ve Faşist Hareketin Yükselişi

Faşizm elbette tesadüfi bir olay değildir. Onu anlamak, sınıfsal özünü ortaya çıkarmak önemlidir. Sınıf savaşımının her aşamasında; köle sahipleri, feodal zorbarlar ve burjuvazi kendi zorunu uygulamış ve ezilenleri yok etmek istemiştir.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

11 - 24 Mart 2020

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 207

www.ozgurgelecek18.net

Fiyatı | 2 TL

“BİZE MERHAMET GÖSTERMEDİLER”

Tayyip Erdoğan, İdlip'te aldığı hezimetin ardından, diplomatik bir atak olarak yine mültecileri kullandı. Yunanistan ve Türkiye sınırı arasında sıkıştırılan mültecilere hem Türk hem Yunan sınır güçleri tarafından ağır şiddet uygulandı. Suriyeli bir mülteci yaşananları anlatırken “bize merhamet göstermediler” dedi.

EMEK

5

Esnek İstihdam Rejimi;

İki bölümden oluşan bu metin, kapitalizmin güncel gelişimiyle beraber emek alanına dönük saldırılara ilişkin bir tartışmayı konu ediniyor. İşçilerin, çalışma alanlarının ötesinde yaşamlarının her anında örgütlenmesi zemininin güçlendiğini savunan yazının ilk bölümünü yayımlıyoruz.

EMEK | SÖYLEŞİ > 7

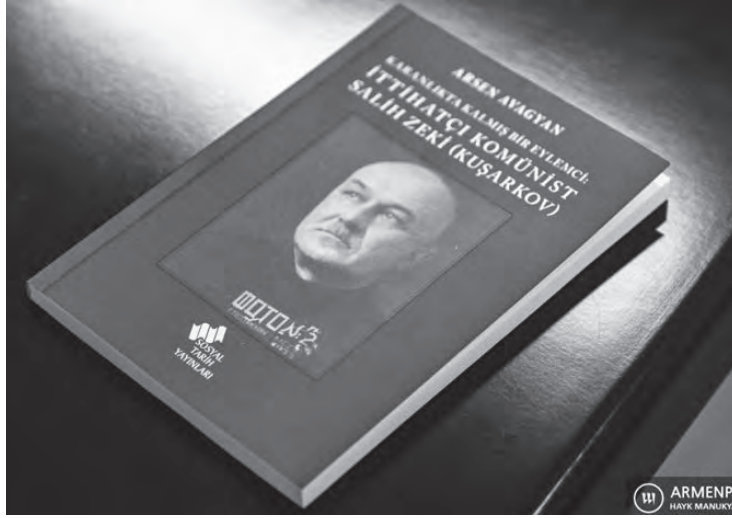
Genç Bir Sendika Anlayışı Getiriyoruz

Yıllarca üst işverenleri Türkiye Kömür İşletmeleri tarafından tazminatları verilmeyen işçilerin neden yıllardır tazminatlarını alamadığını ve katliamdan sonra işçilerin kurduğu Bağımsız Maden İş Sendikası'nı, Sendikanın Genel Başkanı Tahir Çetin'e sorduk.

“Karanlıkta Kalmış Bir Eylemci: İttihatçı Komünist Salih Zeki (Kuşarkov)”

Ermeni Soykırımı'nın sorumlu faillerinden olan Salih Zeki (Kuşarkov), yıllar boyunca tarihin gölgesinde kaldı.

Ermenistan kaynaklı “Armenpress” Haber Ajansına konuşan Ermenistan Dışişleri Bakanlığı'nın Komşu Ülkeler Daire Başkanı, tarih profesörü Arsen Avagyan, Osmanlı İmparatorluğu, Rusya ve Gürcistan arşivlerinde Salih Zeki hakkında bilgi bulduğunu açıkladı.

Ermeni Haber Ajansı'nın geçtiği habere göre; Türkiye tarihinin, Salih Zeki'nin varlığını inkar etmediğini söyleyen Avagyan, yine de Türkiye tarihinde bu isim hakkında herhangi bir araştırmanın bulunmadığı bildirirken Sosyal Tarih Yayınları

tarafından Salih Zeki'nin soykırımdaki rolünü anlatan çalışma yayımlandı.

Soykırımın baş uygulayıcılarından Salih Zeki'ye ilişkin bir çalışma TÜSTAV Sosyal Tarih Yayınları tarafından yayımlandı. “Karanlıkta Kalmış Bir Eylemci: İttihatçı Komünist Salih Zeki (Kuşarkov)” başlıklı çalışma, Salih Zeki'nin soykırımda üstlendiği rolü ele alıyor. Ermeni Soykırımı sürecinde özellikle Deyr-i Zor mutasarrıflığı döneminde kıyıcı bir rol üstlenen Salih Zeki'nin daha sonra Bakü'de TKP'nin kuruluşunda önemli bir rol oynaması ve onun tüm hayat hikayesi, Türkiye'nin yakın tarihi açısından da ilginç ayrıntılar içeriyor.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Samsun şehrinde 1883 yılında dünyaya gelen Salih Zeki, bir Çerkezdi. Ermeni kaynaklarında Canavar Zeki olarak adlandırılmıştı ve Der Zor valisi olarak yaklaşık 200 bin Ermenin'in katledilmesini organize etmişti.

Ermeni tarihçi, “Osmanlı Meclisinin milletvekili Emanuel Emanulidis, 1917 tarihinde Salih Zeki ile görüştüğünü ve Zeki'nin, 60 bin Ermeni'yi yok ettiği, çocukları canlı canlı yaktığı için pişman olduğunu ve hatta intihar etmek istediğini söylediğini aktarıyor. 1933 yılında Moskova'da kaleme aldığı kısa otobiyografide Salih Zeki, Ermenilerin tehciri sırasında yaşanan kanlı sahneleri ve kitle katliamları tarif ederek, “vali olarak bunlardan sorumluyum, çünkü bu kirli işte benim de katkım var” şeklindeki sözleriyle itiraf ediyor.

Sultan tarafından imzalanan kararla ölüm cezasına mahkum edilen ancak öyle de cezalandırılmayan Salih Zeki, 1918 yılında Türkiye'yi terk etti.

Konuya ilişkin “İttihatçılıktan komünizme, Deyr-i Zor'dan Moskova'ya: Salih Zeki'nin bilinmeyen hikayesi” başlıklı bir dosya çalışması AGOS gazetesi tarafından yayımlandı.

Türk devletinin Rojava Devrimi'ne yönelik düşmanlığının, Suriye topraklarını işgal ederek cihatçı çetelerle kolkola yürüten politikasının bedelini işçi sınıfı ve emekçiler ödedi, hala da ödüyor. TC devleti, bir süredir Suriye rejimi ile açık bir savaş halinde. Bugüne kadar ABD ve Rusya'nın Suriye'de, çeşitli gruplar ve güçler üzerinden sürdürdüğü savaş, gelinen aşamada doğrudan devletlerin karşı karşıya geldiği bir noktaya evrilmiş bulunuyor.

ABD, Rusya karşısında pozisyonu korumak ve cihatçı çeteleri mobilize etmek adına TC'yi sahaya sürüyor. Rusya ise askeri gücü ile TC karşısında Esad'ın öntünü açıyor. Türk devletine saldırırken diğer yandan da onu ABD'den uzaklaştırma politikası izliyor.

Bu tablo içinde Türk devleti, Esad rejimi ile açık savaşını sürdürürken, cihatçı çeteleri için zaman kazanmaya, ABD ve Rusya arasında denge politikalarıyla sonuç almaya çalışıyor. Batılı emperyalist güçler üzerinde baskı kurmak adına mülteci kartını devreye sokuyor. AKP iktidarı, çatışma, savaş ve yıkımdan kaçan milyonlarca mülteciyi gayri insani bir şekilde koz olarak kullanıyor.”

“AKP iktidarının savaşı bizim savaşımız değildir!”

Açıklamada, Türk devletinin Suriye'ye yönelik politikalarına karşı tepki gösterilerek şunlar kaydedildi:

“Bir kez daha ifade ediyoruz ki; Suriye'nin geleceğine karar verecek tek güç Suriye halkıdır. TC Suriye'den derhal çekilmeli, işgale ve savaşa son vermelidir!”

AKP iktidarının savaşı bizim savaşımız değildir. TC devletinin; işgaline, savaşıma öte yandan bunun milliyetçilik ve şovenizmle kanıksatılmasına, örtülmesine izin vermeyelim. Savaş işçi ve emekçiler için daha fazla açlık ve sefalet; işsizlik ve yoksulluk demektir, buna dur diyelim!”

PARTİZAN: Bu Savaş Bizim Savaşımız Değil; Krize ve İşgale Karşı Mücadeleye!

“Bu Savaş Bizim Savaşımız Değil; Krize ve İşgale Karşı Mücadeleye!” başlığıyla açıklama yapan Partizan, TC devletinin mültecilere dönük politikasına tepki gösterdi.

Partizan açıklamasında “Suriye'de Esad rejiminin devrilmesi, Şam'da Emevi Camisinde namaz kılma hayalleriyle 2011'den bu yana savaşın doğrudan tarafı olan TC devleti; Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyet, inanç ve cinsiyet kimliğinden halkımıza açlık, sefalet ve ölüm getirmekten başka bir şey yapmıyor” sözlerine yer verildi.

Açıklamada “AKP iktidarı milyonlarca mülteciyi koz olarak kullanıyor” denilerek şöyle devam edildi: “Dış politikasını,

İhvincilikle bezeli neo-Osmanlıcı hayaller ve de azınlı bir Kürt düşmanlığı üzerine inşa eden TC devleti, dünyanın dört bir yanından cihatçı-selefleri toplayarak Suriye'de sahaya sürdü. Dahası Türk devleti ve bugün kaptan köşkünde oturan AKP iktidarı, cihatçı-selefi çeteleri, içerde devrimci, demokratik ve yurtsever güçleri daha genel anlamda toplumsal muhalefeti korkutmak, bastırmak ve teslim almak için kullandı.

AKP iktidarı, işgal, savaş ve askeri saldırganlık ile şovenizmi, krizin yarattığı açlık, sefalet ve işsizlikle açığa çıkan sinerjiyi bastırmak için bir manivela olarak kullandı. Rejim içerde ne zaman sıkışsa dışarıda şiddet, savaş ve şovenizme sığındı.

İşgal ve Kriz Kardeşliği; Savaşa Karşı Biriken Öfkeyi Tetiklemek!

İdlip'te resmi rakamlara göre 36 askerın yaşamını kaybetmesiyle, TC devletinin, içerde ve dışarda aynı zamanda bölgede de kimyası bozuldu. Gerçek kaybın açıklananın çok üstünde olduğu; bir Tuğayın hedef alındığı ve bir Taburun tümünden imha olduğuna yönelik kamuoyuna yansıyan bilgiler de, Türk devletinin içerde ırkçı-şovenist histeriyi körükleyen dışarda da Esad rejimine yönelik saldırganlığı artıran tavrının nedeni hakkında yeterince fikir veriyor.

SURİYE İdlip'te Türk devleti açısından işlerin iyi gitmediği, özel savaşın psikolojik hareket dairesinin yarattığı gürültü patırtıdan, az çok sıyrılmış herkesin hemfikir olduğu bir gerçek olarak karşımızda duruyor.

Suriye sahasında yürüten iç savaş, gelinen noktada, İdlip'le önemli bir viraja ulaşmış bulunuyor. Rusya, İran ve Lübnan Hizbullah'ının doğrudan çatışmalara dâhil olmasıyla çok ciddi darbeler alan ve elindeki bölgelerden çekilmek zorunda kalan cihatçı-selefler için İdlip, kaderin düğümlediği noktaya işaret ediyor. İdlip'te ne olduğuna bakmadan önce bu süreç nasıl geliştiğine, TC'nin Suriye özgülünde dış politikasına bir göz atmak faydalı olacaktır.

2011'de Suriye'de çatışmaların başlamasıyla dün "dostum" dediği Esad'la köprüleri bir anda atan R.T.Erdoğan/AKP iktidarı, vakit kaybetmeden savaşın doğrudan tarafı oluverdi. ABD emperyalizminin "Büyük Ortadoğu Projesi"nin (BOP) eş başkanı olarak konumlanan Türk devletinin, başka bir adım atması da beklenemezdi.

ABD'nin "şer eksenini" olarak nitelendiği İran'ın etrafını kuşatma ve bölgedeki dayanaklarını zayıflatmak adına, Arap İsyancılarının rüzgârını arkasına alıp, kitelerin gerçek taleplerini manipüle ederek yürürlüğe soktuğu konseptte en uygun iktidar kuşkusuz AKP idi. İlimli İslamcı bir

çizgide, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in Türkiye versiyonu olarak şekillenen AKP iktidarı, BOP'a neo-Osmanlıcı hülyalarla çoktan angaje olmuştu. ABD, Ortadoğu'da dengeleri yerinden eder ve yeni nüfuz alanları yaratırken, Türk devleti de Osmanlıcı bir yaklaşımla, zaten kendisine ait olduğuna inandığı bölgelere yeniden sahip olma hayalleri kurmaya başladı.

Osmanlı'nın yayılmacı geleneğini devralan AKP iktidarına, "**Şam'da Emevi Camisinde namaz kılma**" sözlerini sarf ettiren de bu bakış açısı olmuştur.

İlimli İslamcı AKP iktidarı, Suriye ve İran'ın Ortadoğu'da Şii hegemonyasını kırmak için en uygun koçbaşıydı. Nitekim süreç de bu çerçevede gelişti, Türk devleti, dünyanın dört bir yanından cihatçı-selefi çeteleri toplayarak, örgütleyerek her türlü desteği vererek Suriye'de sahaya sürdü.

Türk devletinin, Esad rejiminin devrilmesi hedefiyle çıktığı yolculuk, Temmuz 2011'de Rojava Kürtlerinin devrimiyle yeni bir boyut kazandı, kazanmak zorunda kaldı. TC, Rojava Devrimi'yle birlikte Suriye'ye yönelik saldırı ve işgallerine yeni bir gerekçe ekledi: **Kürtlerin kazanımlarını yok etmek!**

Bu andan itibaren Türk devletinin Suriye'deki "**kırmızı çizgisi**" ikiye yükseldi.

İŞİD çeteleri tarafından işgal edilen Kobane'ye yönelik sarf edilen "**Kobane ha düştü ha düşecek!**" sözleri de bu yaklaşımdan beslenmiştir. Nihayetinde TC, cihatçılar üzerinden Esad ve Kürtlere yönelik hedeflerini gerçekleştiremeyince

doğrudan sahaya indi: **Azez-Cerablus, Afrin ve son olarak Ekim ayında Kuzey Doğu Suriye'ye yönelik işgal operasyonlarına girişti.** Cihatçı çeteleri korumak adına çok sayıda gözlem noktası kurdu.

Ne var ki tüm bu hamlelere rağmen Esad rejimi, Rusya ve İran'ın etkin desteğiyle adım adım ilerleyerek cihatçı çeteleri yenilgiye uğrattı. Savaş, çetelerin ana üssü durumundaki İdlip'e gelip dayandı. Güç dengelerindeki bu değişiklik ve giderek kaybetme hali, Türk devletini Esad'la açık çatışmaya sevk etti. Cihatçı çetelerin arkasından çıkan Türk devleti, bu defa doğrudan Esad rejimi ile çatışmaya başladı. Buna bağlı olarak da argüman ve söylemlerinde değişikliğe gitti.

TC Suriye/İdlip'te İşgalcidir!

TC devletini, Suriye'de cihatçıların hamiliğinden doğrudan savaşa sürükleyen pek çok gelişme yaşandı. Suriye'deki savaşın çeteler açısından varlık-yokluk noktasına gelmesi, İdlip'ten sonra sıranın Afrin ve Azez Cerablus'a gelecek olması, Türk devletini çok daha zorlu bir sürece sokacaktı.

Türk devleti, rejimin çeteler üzerindeki üstünlüğünün temelinde Rusya ve İran'ın desteği sayesinde olduğunun farkında olduğu içindir ki baskısını sürdürmekte ve işgal ettiği bölgelerden çıkmamakta ısrar etmektedir. Nitekim 36 askerın yaşamını yitirdiği saldırıda esas olarak Rusya'nın organizasyonu ile gerçekleştirilmiştir. TC de bunun farkındadır.

Bilindiği gibi TC, ABD'de istediğini almak için Rusya'yı, Rusya'ya karşı da ABD'yi koz olarak kullanageldiği adına "**denge politikası**" dediği bir politikayı sürdürmektedir. Ne var ki ABD'de, TC'yi Suriye'de Rusya'ya karşı verdiği hegemonya mücadelesinde sahaya sürmekte, savaştırmakta; Rusya'da Suriye'de TC'nin kimi isteklerine olur diyerek onu ABD'den koparmaya çalışmaktadır.

S-400'ler ve Afrin işgali sürecinde hava sahasının açılmasını da nedeni budur.

Bilindiği üzere Rusya bir süredir, Esad'la birlikte savaşın seyrini değiştirecek hamleler yapma kararı almıştır. İdlip'te hava sahasının kapatılması ve son saldırıda buna işaret ediyor.

Ancak buna rağmen Rusya'nın da TC ile Esad arasında bir denge politikası izlediği ve kimi zaman bir güce kimi zamanda duruma göre öteki güce oynadığı anlaşılıyor. İdlip kaybı sonrasında TC'nin SİHA ve İHA'larla misilleme yapmasına izin vermesi de akabinde TC'nin ısrarı sonucu Moskova'da bir araya gelmesi bunu gösteriyor. Tüm hamasi, ırkçı ve şovenist söylemlere, şehitler edebiyatına rağmen Putin'den ateşkes dilenmek zorunda kalan ve nihayetinde Soçi'ye ek olarak Moskova mutabakatıyla, Rusya ve Esad'ın isteklerine boğun eğmek zorunda kalan TC, açık ki İdlip'te fena halde köşeye sıkışmış durumdadır. Dahası söz konusu anlaşmanın gerek Rus gerekse Esad güçleri için sadece ufak bir soluklanma

anlamına geliyor olması da TC'yi yakın zamanda daha zor günlerin beklediğine işaret ediyor.

Denilebilir ki Suriye sahası/İdlip, gerek ABD ve Rusya gerekse TC ve Esad arasında çok katmanlı karmaşık ilişkiler ağını barındırmaktadır.

İdlip'te yaşanan ağır kayıp, Suriye'de savaşın daha açıktan ve etkin bir tarafı olunması için, kamuoyunun ikna edilmesinde etkin bir manivela olarak kullanıldı. İdlip'te yaşanan ölümler ve kayıplar, "şehitler etrafında bir kahramanlık miti oluşturulması" ve mağduriyetin yaratılmasına; ırkçılık ve şovenizmin körüklenmesine zemin sunmuştur. Bu zemin, Türk devleti ve psikolojik savaş aygıtı medya tarafından etkin bir şekilde kullanılmıştır. Görünen o ki, klikler arasında farklı yaklaşımlar olsa da Türk devleti, Suriye/İdlip konusunda belli bir mutabakatla hareket etmektedir. Hesaplaşmanın, suların durulması ve gidişatın az çok belli olmasıyla su yüzüne vuracağını beklemek doğru olacaktır.

Kılıçdaroğlu'nun kimi çıkışlarını ise geniş kitlelerde R.T.Erdoğan ve sisteme biriken öfkenin aktırılması olarak görmek gerekir. AKP'ye "sert" sözlerle yüklenen CHP'nin Suriye tezkesine "evet" dediği unutulmamalıdır.

Türk devleti başından beri, Suriye'de Esad rejiminin cihatçı çetelerle zayıflatılması ve geniş bir alandan çekilmesini tarihi bir fırsat olarak görmüş ve "sınırların korunması", "terörden arındırılması" söylemleriyle topraklarını genişletmeyi hedeflemektedir.

TC'nin faşist karakterinin bir başka tezahürü de yayılmacı ve işgalci yapısıdır. Komprador büyük Türk burjuvazisi ve toprak ağaları temelde Türk devletinin Suriye'deki politikalarına onay vermektedir. Zira, 1974 Kıbrıs işgalinden sonra tarihinde ilk defa TC devletinin toprakları genişlemiştir. Bilinir ki TC devleti, işgal ettiği bir bölgeden kolay kolay çıkmamaktadır. Bugünkü durumda da, TC, Suriye'de bu olanağın olduğunu görmüş buna dair çok ciddi adımlar atmış, yatırımlar yapmış ve buna uygun örgütlenmelere gitmiştir.

Sınır boyunca, uzun süredir işgal ettiği bölgelere yönelik demografik yapıya, alt ve üst yapının inşasına yönelik tutumu da bunu göstermektedir.

Devletin yol haritası: Dışarda savaş içerde yine savaş!

Devletin bundan sonra nasıl bir yol haritası ile hareket edeceği son derece önemlidir.

Anlaşıyor ki TC, İdlip'te Esad'la savaşsa bile sık sık YPG/PYD'yi gündeme getirerek "teröre karşı savaş" başlığı altında kitleleri konsolide etmeyi hedeflemektedir.

Bunun ipuçları R.T. Erdoğan'ın yaptığı konuşmada (AKP milletvekilleriyle toplantı. 29 Şubat 2020) gizlidir. Can kayıpları, şehitler, AKP iktidarının Suriye'deki hamleleri adına temel argümanlar olarak kullanılacak gibi görünmektedir. Bunun Türk milliyetçiliği, ırkçılığı temelinde şovenist histerinin yükseltileceği anlamına geleceği açıktır.

R.T.Erdoğan sanki Rusya'nın/Rejimin saldırıları TC toprağında yaşanmış gibi davranmakta, bu söylem, geniş kitleler nezdinde çatışmaların Suriye'de olduğu gerçeğini ve TC'nin buradaki varlığını da giderek silikleştirmekte, sıradanlaşmamaktadır. Rusya'ya yapılan çağrı, TC'nin bu güçle yoğun bir diplomatik ilişki, pazarlık içinde olduğunu ve rejime verdiği desteğin geri çekilmesi konusunda ikna edilmeye çalışıldığını göstermektedir. Nitekim hemen akabinde tansiyonun düşürülmesinde mutabık kalındığına yönelik açıklamalarda bu konuda bir ilerleme sağlandığını göstermektedir.

Türk devletinin temel duruşu ise "Suriye halkı tamam demedikçe Suriye'den çekilmeyeceğiz" şeklinde ifade karşılık bulmaktadır. Açık ki Suriye halkı denilen cihatçı-selefi güçlerdir. R.T.Erdoğan'ın sözü bir anda Rojava Devrimi'ne, Kürtlere getirmesi de Suriye'ye yönelik dış politikanın temel çıkış noktasının değişmediğini göstermektedir.

Anlaşıyor ki TC, İdlip'te Esad'la savaşsa bile sık sık YPG/PYD'yi gündeme getirerek "teröre karşı savaş" başlığı altında kitleleri konsolide etmeyi hedeflemektedir. Konuşmanın iç siyasete yönelik en önemli yanı ise Gezi vurgusu olmuştur. Bu söylem AKP iktidarının yakın

zamanda görülen Kavala davasında açığa çıkan Gezi düşmanlığının süreceğini, bu dava üzerinden rakip klikle mücadelesinde geri adım atmayacağını da bir ifadesidir aynı zamanda. Ondan da önemlisi de bu sözler, Gezi'de sokağa çıkan geniş toplumsal kesimlere, devrimci, demokrat ve ilerici güçlere yönelik bir tehdit ve savaş anlamı taşımaktadır.

R. T. Erdoğan/AKP iktidarı, savaşı içerde her türlü tepkiyi bastırmanın ve her türlü talebi, faşist işgalci söylemler parantezine almanın; dikensiz gül bahçesi yaratmanın hesaplarını yapmaktadır. "Suriye de ne işimiz var?" diyenlere yönelik öfke ve düşmanlıkta buradan beslenmektedir. Açık ki TC'nin geniş emekçi kitleleri ikna edecek bir argümanı bulunmamaktadır.

Türk devletinin Suriye'deki bugünkü varlığına yönelik ileri sürdüğü hiçbir gerekçe doğru değildir. Bu gerçeğin onlarda farkındadır ki, sosyal medyaya ve TC'nin Suriye'deki varlığına yönelik her türlü sorgulamaya yönelik tahammülsüzlükle saldırmaktadırlar.

Öte yandan, "yükü kaldıramıyoruz" denilerek sınırları açan AKP iktidarının, mülteciler üzerinden Batılı emperyalistler üzerinde şantaj siyasetini sürdüreceği anlaşılmaktadır. R.T.Erdoğan'ın "kapılar açık kalacak" sözleri de buna dairdir.

Denilebilir ki AKP iktidarının, önümüzdeki dönem için yol haritası; içerdeki krizin üstünü örtmek adına, CHP'lilere yönelik küfür ve hakaretler eşliğinde fiili saldırılar örneğinde görüldüğü üzere kutuplaşma ve gerilim siyasetinde derinleşme, tüm muhalefete yönelik cadı avı, dışarda ise savaş olacaktır.

Tüm bunlar aynı zamanda işçi sınıfı ve ezilenlere yönelik yine savaşın bahanesi olacaktır!

Mücadele Olanakları!

İçerde geniş halk kitlelerine, ezilenlere yönelik bir savaş aygıtı olarak şekillenen faşist diktatörlüğün, söz konusu karakteristik yapısı, hemen her başlık ve gündemde karşımıza çıkmaktadır. İşgalci, yayılmacı karakteri 2011'den bu yana Suriye'deki gelişmelerde karşılık bulmuştur.

Gelinen aşamada egemen sınıflar, Suriye'deki savaşı, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik savaşımıyla aynı paranteze sokmuş bulunmaktadır. Türk devleti, savaşı, içerdeki sömürü, baskı ve zulüm politikalarının yaşama geçirilmesi için etkin bir gündem olarak değerlendirmekte; savaş rejimini inşa etmeye çalışmaktadır. İçine girdiği savaş, krizi derinleştirmekte ne var ki hâkim sınıflar inşa ettiği savaş rejimi sayesinde iki şekilde de bu durumdan kârlı çıkmaktadırlar. Zira gerek savaş gerekse de krizin yükü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenmektedir!

Türk devletinin Suriye'ye yönelik işgali ve oradaki varlığı, Esad rejimi ile girdiği açık çatışma hali, geniş emekçi kesimlere acı, gözyaşı, yoksulluk ve işsizlik olarak yansımaktadır/yansacaktır! Elektrik, motorin ve doğalgaza, suya ve ulaşım ve diğer çok sayıda kaleme yapılması kesin olan zamlar bu faturaya işaret etmektedir.

Suriye işgali ve savaş gerçekliği, gelinen aşamada sınıf mücadelesinin temel gündemi haline gelmiştir. Zira savaş emekçi sınıfların, Kürt ulusunun, Alevilerin, kadın ve LGBTİ+'ların tüm taleplerinin üstünü örten bir şal işlevi görmektedir.

Bu bakımdan, TC'in Suriye'deki, işgali/savaşı ile ekonomik kriz ve onu yarattığı yoksulluk ve işsizlik arasındaki bağ devrimci, ilerici ve yurtsever güçler için temel ajitasyon/propaganda gündemi olmalıdır. Yeni bir OHAL/sıkıyönetimin ilan edilmesine yönelik tartışmalarda savaş, baskı, yasak; kriz, yoksulluk ve işsizlik arasındaki ilişkiye dikkatleri daha fazla çekmektedir! Kitlelerde bugün savaş karşı biriken büyük bir öfke ve tepki vardır. Asıl olan bunu açığa çıkarmak, tetiklemeştir!

Proleter devrimcilerin, bugün rejimin en zayıf karnı durumundaki kriz, işsizlik ve yoksulluk üçgenini, işgal, savaş ve faşist saldırganlıkla birleştirmesi acil bir gerekliliktir.

İşçi sınıfı ve geniş emekçi kitlelerin bahsini ettiğimiz gündemler etrafında, dayanışma temelinde direnişi yükseltmesine ihtiyaç vardır!

Esnek İstihdam Rejimi; İşçilerin Yaşam Alanlarında Örgütlenmesi Sorunu (1/2)

İki bölümden oluşan bu metin, kapitalizmin güncel gelişimiyle beraber emek alanına dönük saldırılara ilişkin bir tartışmayı konu ediniyor. İşçilerin, çalışma alanlarının ötesinde yaşamlarının her anında örgütlenmesi zemininin güçlendiğini savunan yazının ilk bölümünü yayımlıyoruz.

Sınıf/emek hareketini, çeşitli veçheleri üzerinden tartışma konusu yapmak bugünkü mevcut durumu anlamak aynı zamanda buradan bir çıkış yolu bulmak için zaruridir. Emperyalist-kapitalist sistemin, üretim sürecini yeniden yapılandırmasıyla birlikte ortaya çıkan yeni ve güncel durumu incelemek bunun üzerine tartışmalar yürütmek bugünkü tikanıklığın aşılabilmesi açısından da gereklidir.

Kapitalizmin, teknolojinin gelişmesiyle birlikte üretim sürecini tek merkezden ancak son derece parçalı bir şekilde tüm dünya sathına yayarak; esnek ve güvencesiz, kuralsız bir temel üzerinden yeniden yapılandığı açıktır.

1980'li yıllardan bu yana tüm dünyada, işgücü piyasalarının kuralsızlaştırma hedefiyle yeniden yapılandırılmasına tanık oluyoruz. Yeniden yapılandırma süreci; taşeron işçiliğinin yaygınlaşmasıyla, esnek çalışma biçimleriyle; enformelleşmeyle (kayıt dışı), formel sektörde çalışanların haklarının budanmasıyla, sendikaların güç kaybetmesi ve sendikalaşmanın neredeyse imkansız hale gelmesiyle kendisini göstermektedir.

Tüm bu süre içinde enformel sektörde istihdam çıg gibi büyümüştür. Çokuluslu şirketlerin, uluslararası rekabette avantajlı duruma geçmek adına, taşeron çalışmayı üretimde merkezi bir pozisyona yerleştirmeleri bu artışın temel nedenlerinden biridir.

Güvencesiz çalışma, esneklik ve kuralsızlaştırma, birbirinden ayrı düşünülemez uygulamalardır. Kuralsızlaştırma ve işgücü piyasası esnekliği, beraberinde güvencesiz çalışmayı getirirken bunun yanında sınıflar arası (patron-işçi) ve sınıf içi (taşeron-kadro) çatışmaların derinleşmesini beraberinde getirmektedir.

İşgücü piyasası esnekliği, işten çıkarma düzenlemelerinin basitleştirilmesini/kuralsızlaştırılmasını; işçi-patron ilişkilerinin âdemi merkezileştirilmesini/denetimden uzak tutulmasını; sendikal hakların gasp edilmesini, toplu iş sözleşmeleriyle işçilerin her türlü güvencesinin ortadan

kaldırılmasını ve sosyal yardımların azaltılmasını kapsayan bir süreçtir. Esneklik, neo-liberal ideologların savunduğunun aksine, istihdamda sürekliliği sağlamak bir yana, işçilerin/çalışanların sistematik olarak daha güvencesiz ve örgütsüz hale getirilmelerine neden olmaktadır.

Güvencesiz çalışmanın gerçekleşmesinin en önemli koşullarından biri de kamu sektörünün yeniden düzenlenmesidir. Yeniden düzenleme süreci, devletin işgücü piyasasında üstlendiği üç rolün; işveren/patron, düzenleyici ve hakem rollerinin, “rekabet gücünün artırılması” düşüncesiyle sermaye lehine yeniden yapılandırılmasıyla gerçekleşmektedir.

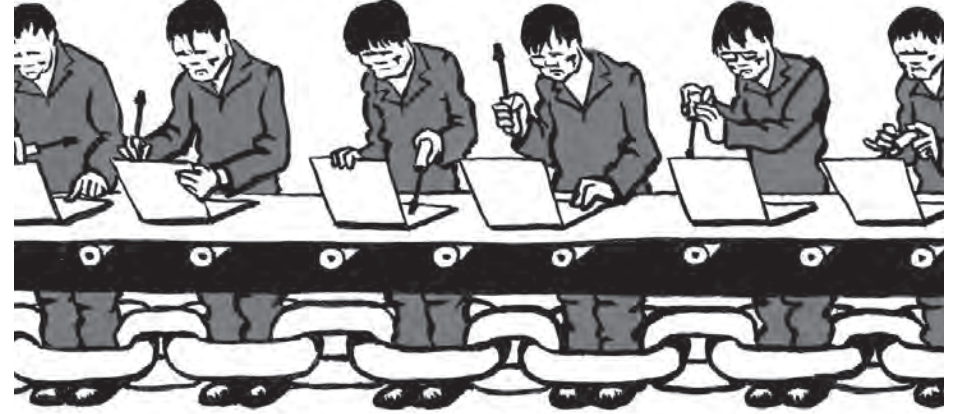
Bu süreçte kamu hizmetlerinin ticarileştirilmesi/özelleştirilmesi, esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılması yeniden yapılandırmanın ana omurgası olarak gündeme gelmiştir.

Esnek Çalışma Biçiminin Son Örneği; Sıfır Saat Sözleşmeleri

İşgücü piyasası esnekliğiyle ilgili en önemli noktalardan biri gerek dünya genelinde ve gerekse Türkiye’de her geçen gün yeni esnek çalışma biçimleri/ türlerinin gündeme getirilmesi ve uygulamaya sokulmasıdır. Bu yeni türlere verilebilecek en son örneklerden biri ‘sıfır saat sözleşmeleri’dir. Sıfır saat sözleşmeleri, özellikle İngiltere/Birleşik Krallık’ta 2008 krizi sonrasında her geçen gün artan, düşük ücretlerle, gelir güvencesizliğiyle, sendikasızlaşmayla ve artan eşitsizliklerle tanımlanan bir işgücü piyasası esnekliği türüdür.

İşgücü piyasası, 1990 sonrasında zaten esnekleştirilmiş, kuralsızlaştırılmış olan İngiltere’de başvurulan bu yeni yöntem, esnekliğin ve bunun sonucu oluşturulan güvencesiz, örgütsüz, kuralsız çalışmanın yapısal niteliğini de göstermektedir.

Sıfır saat sözleşmeleri, çağrı üzerine çalışmaya benzeyen, ancak çalışılacak sürenin önceden hiçbir şekilde garanti edilmediği başka bir deyimle modern kölelik anlamına gelen bir esnek çalışma türüdür.

Çizim | Dave Simonds

2005 yılında 20.000 çalışan sıfır saat sözleşmesiyle çalışırken 2013 yılı itibarıyla bu sayının 1.000.000’u aştığı düşünüldüğünde bu yeni esnek çalışma biçiminin korkutucu boyutu daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Güvencesiz, kuralsız ve örgütsüz çalışmanın yaygınlaşması, dünyada, işçi ve kamu sendikalarının politikalarında, söylemlerinde ve de örgütlenme stratejilerinde yeni yaklaşımların geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Dünya genelinde çok sayıda işçi sendikası, güvencesiz çalışmanın ortaya çıkardığı yeni sorunlara ve çözüm yollarına dair tartışmalar yürütmektedir.

Bu tartışmaların temel gündemleri arasında, güvencesiz işçilerin diğer çalışanlarla eşit haklara sahip olmaları, farklı statülerde çalışan sınıfın bölükleri arasında dayanışmanın güçlendirilmesi ve birleşik mücadelenin geliştirilmesi gelmektedir.

Türkiye’de de güvencesiz çalışma, neo-liberal ekonomi politikalarına geçişle birlikte yaygınlaşmıştır. Bu anlamda güvencesiz/kuralsız çalışma, sermaye birikim rejiminde yaşanan dönüşümün bir sonucudur. 24 Ocak 1980 Kararları ile başlayan ve emeğin bireysel ve toplumsal “maliyetini”, asgari düzeye indirmeyi hedefleyen bu süreçte kuralsızlaştırma ve sosyal güvencesizlik, örgütsüzlük, Türkiye ekonomisinin uluslararası iş bölümüne daha fazla eklenmesini sağlayan temel politikalar olagelmiştir.

Türkiye’de sermaye birikimi, emek yoğun üretime ve düşük ücretlere dayanmaktadır. Bu birikim rejiminin uygulanabilir kılınması, eğitim, sağlık ve sosyal

güvenlik sistemlerinde gerçekleştirilen yeniden yapılanmalarla ve emeğin toplumsal konumunu, örgütlülük düzeyini, kazanımlarını geriletmeye yönelik diğer düzenlemelerle sağlanabilmiştir.

İşgücü piyasasında esneklik için gösterilen temel gerekçelerin başında, işgücü piyasasının yeterince “esnek” olmadığı gelmektedir. Bu kapsamda Türkiye’de uzunca bir süredir yürürlüğe konulan işgücü piyasası politikalarının ortak özelliği sermayenin rekabet gücünü artırmak adına her geçen gün yeni güvencesiz çalışma biçimlerini meşrulaştırmak olmaktadır.

Bu politikaların dünyadaki örnekleriyle benzerliği de esnek ve kuralsız çalışma süreci ve yöneliminin sınırları aşan niteliğine işaret etmektedir. 24 Ocak 1980 Kararları ve 12 Eylül 1980 Darbesiyle, Cunta koşullarında ortaya çıkan azgın sömürü ve emek düşmanlığı; 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanununda kendisini açıkça göstermiştir. 24 Ocak 1980 Kararlarının işgücü piyasasına yansımaları, kamu işletmelerinin özelleştirilmesi aracılığıyla devletin işveren rolünün dönüşmeye başlaması, ücretlerin düşürülmesi ve işçilerin sendikasızlaştırılması olmuştur.

Bu süreç 1990’lı yıllar boyunca derinleşmiş, 2001 Krizi sonrası süreçte ise Türkiye ekonomisinin yönetimi, 2007 yılına kadar neredeyse tamamen İMF ve DB (Dünya Bankası) tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu emperyalist odakların tavsiye ettiği “reform” uygulamaları, işgücü maliyetlerinin ve ücretlerin düşürülmesini amaçlamıştır.

Devam edecek

Emekçi Sınıfların Değişen Yapısı!

Beyaz yakalıların ücretlerinde yaşanan artış oranlarının giderek düşmesi ve sınıfla arasındaki farkın kapanma eğrisi, emek hareketinin bu kesimlere yönelik politikalar üretilmesini de gündeme getirmektedir.

18. yüzyılın sonlarında yaşanan sanayi devrimi ile birlikte, manüfaktür üretimi büyük fabrika sistemine dönüştü. Bu üretim biçimi kırdan koparılan kitlelerin mülksüzleştirilerek bu sistem içerisine dâhil edilmeleri, sınıf mücadelesinin yükselmesine de zemin oluşturdu. İşçileştirilen mülksüz kitlelerin çıkarları etrafında mücadeleye başlamaları modern proletaryanın doğmasını sağladı.

Kapitalizmin 1970'lerde yaşama-ya başladığı kriz ile beraber yaşanan kar oranlarındaki düşüş ekonomik sistemdeki değişiklik tartışmalarını beraberinde getirdi. 1970'li yıllara kadar egemen olan Fordist üretim biçimi liberal ekonomik düzenlemeye bağlı olarak yerini, esnek üretim biçimi, esnek uzmanlaşma veya Post-Fordist olarak adlandırılan yeni üretim biçimine bıraktı. Artık işletmeler teknolojiye bağlı olarak küçük birimler halinde örgütlenmeye başladı.

Büyük Fabrikalarda çalışan işçi kitlesinin nicel olarak zayıflaması, burjuva ideolojisi tarafından, "elveda proletarya" sloganıyla işçi sınıfı üzerinde ideolojik bir saldırıya dönüştürüldü. Bu gelişmelerle, sınıfa dayalı bütün düşüncelerin ve örgütlenme biçimlerinin sona erdiği şeklindeki burjuva düşünceye de temel oluşturulmaya çalışıldı.

Karşı karşıya kalınan durum, işçi sınıfının ortadan kalkması değil, kapitalizmin yaptığı yeni iş bölümü ile beraber, eskisinden daha yaygın ve bütün dünya ülkelerini kapsayacak biçimde yeniden şekillenmesidir. 16'ncı yüzyıldan 20'inci yüzyıla kadar gelen dört yüz yılda sermayenin işçileştirdiği, mülksüzleştirdiği ve disipline ettiği toplam insan sayısı 70 milyon civarında. 1900'den 2015'e kadar işçileştirilen nüfus 3,5 milyar. 1980-2015

arasında işçileştirilen nüfus ise neredeyse 2 milyar! Emperyalizm aşamasına geçişle büyük bir sıçrama yapan kapitalizmin işçileştirme hareketi, son 35 yılda ilk 80 yılında sağladığı gelişmenin bir buçuk katına ulaştı. Ne teknolojiye bağlı gelişmeler ne de diğer olgular işçi sınıfının varlığını ortadan kaldırmamaktadır.

Teknolojik gelişmeler işsizliğe yol açsa da toplam olarak işçi kitlesinin nicel büyüklüğünde ciddi bir sıçrama yaşandığı görülüyor.

Emperyalist ülkelerde bazı sektörlerin ve yatırımların başka ülkelere kayması ve teknolojik gelişmeye bağlı olarak işsizlik ve istihdamda hizmet sektörünün payı artarken, bağımlı ülkelerde imalat ve hizmet sektörlerinde çalışan işçi kitleleri sayıca büyüyor. Düzenli bir çalışma sisteminin yanında, part-time, geçici, mevsimlik çalışma, evde çalışma, uzaktan çalışma, taşeron çalışma gibi yeni düzensiz çalışma biçimlerinin hâkim hale geldiği görülüyor.

Mülksüzleştirilen kitlelerin işçi olarak istihdamı eskisi gibi "büyük fabrika, kitle üretimi, düzenli istihdam" temelinde değil, küçük ve orta ölçekli işletmelerde, yeni sektörlerde, özellikle hizmetler alanında ve düzensiz temelde gerçekleşmektedir. Bunlarla birlikte yapısal işsizliğin ve işsiz kitlesinin varlığı da proleterleştirme dalgasının ayırt edici tarafıdır. Proleterleştirme dalgası, işçisi/işsiziyile çok katmanlı, parçalı, heterojen bir işçi kitlesini yaratmaktadır. Aynı mülksüzleştirme sürecine, kapitalizmi dahi aşan yüzlerce yıllık toplumsal mücadelelerin ürünü olmaları nedeniyle meta biçimi kazandırılması hayal dahi edilemeyecek kamusal hizmetlerin (ör. Sağlık hizmetlerinin), doğal varlıkların (ör. Su kaynaklarının) metalaşması eşlik etti.

Proleterleşen Sınıf!

Neo-liberal dönem ile birlikte küresel düzlemdeki birçok olgusal veri eşliğinde dünyanın ikinci büyük proleterleşme evresinde olduğumuz sıkça duyduğumuz bir değerlendirme. Bu proleterleşme dalgasının özellikle işaret ettiği nokta önceleri işçi sınıfı kapsamı dışında "ara sınıf" (orta sınıf tabakalar veya küçük burjuva unsurlar) olarak tarif edilen unsurların bu konulardan uzaklaşarak proleterleşme sürecine girmiş olmasıdır.

Bu kesimler bir yandan neo-liberal politikaların sonuçlarına bağlı olarak mesleki açıdan vasıfsızlaştırılmakta, dolayısıyla işlerine yabancılaşmaktadır diğer yandan ise düz ücretli emekçi kategorisine güvencesizlik koşullarında dâhil olmaktadır.

Bu noktada "güvencesizlik" kavramının, kapitalizme karşı birleşik bir emek mücadelesinin olanağını taşıyan kesimleri bir araya getirebilecek kavramsal bütünlüğü bulunmaktadır. Her ne kadar güvencesizleştirme tartışması "orta sınıfın" proleterleşmesi meselesine sıkıştırılmak istenirse de bu konunun merkezi bir yer işgal ettiği açık.

Bu gerçek, statülerini kaybeden ve giderek yoksullaşan bu sınıfların toplumsal mücadelenin, direnişlerin önemli bir parçası haline gelmelerine zemin sunmaktadır. Ülkemizde, Gezi İsyanı, bu sınıfların yaşadığı sancılı değişimin ve yine bu sınıflarda biriken tepki ve enerjinin açığa çıktığı önemli bir sürece ev sahipliği yapmıştır.

"Elbette, bu direniş önceliklerden önemli farklar içerdiği gibi, başı çeken kesimlerin sınıfsal yapıları itibarıyla de klasik bir işçi sınıfı isyanı görüntüsü çizmemektedir. Evet, olayın önemli bir boyutu "orta sınıflarla" (klasik deyimle küçük burjuvalarla) ilgilidir. Ancak isyanın başını çeken bu "orta sınıflar" kaybeden orta sınıflardır, yani proleterleşen orta sınıflardır. Direnişin başını çeken bu toplumsal kesimler aslında işçi sınıfına yeni dâhil olmakta olan bir toplumsal tabakanın tepkilerini yansıtmaktadırlar... Yani bu "kaybetme" durumu sadece krize bağlı olan geçici bir durum değil, kalıcı bir sınıfsal pozisyon değişimidir" (Yalçın Bürke, "Gezi İsyanının başını çeken orta sınıf proleterleşen küçük burjuvazidir" sendika.org.)

Proleterleşen sınıfın üretim sürecindeki önemini giderek kaybeden ve yoksullaşan gerçekliği, onları emek hareketinin önemli bir parçası haline getirmektedir.

Neo-liberal politikalar çerçevesinde üretim sürecini esnek, güvencesiz çalışma

temelinde yeniden yapılandırılan kapitalist sistem, orta ve küçük burjuvazinin, daha fazla yoksullaşmasını sağlamakta bu da bu kesimlerin dünden daha farklı ve artan oranda emek hareketine yakınlaşmasını beraberinde getirmektedir. Beyaz yakalıların ücretlerinde yaşanan artış oranlarının giderek düşmesi ve sınıfla arasındaki farkın kapanma eğrisi, emek hareketinin bu kesimlere yönelik politikalar üretilmesini de gündeme getirmektedir.

Yaşamın Bütünü Kapsayan Örgütlenme!

Bilişim uzmanları, avukat, doktor, mühendis, plaza çalışanları vb. kesimlerin son on yıllık süreçte çeşitli biçimlerde karşımıza çıkan örgütlenme çabaları ve mücadeleleri de bir kısmını açmaya çalıştığımız gelişmelerin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin teknolojinin gelişmesine paralel gündeme aldığı yeniden şekillenen üretim sürecinde söz konusu kesimlerin pozisyonlarını daha da kötüleşeceğini öngörmek mümkündür.

Kapitalizmin söz konusu yeniden yapılandırması ve üretim sürecinde teknolojinin daha etkin ve bütünlüklü kullanılması farklı katmanlardan çok sayıda kesimin giderek proleterleşmesini, işçileşmesini beraberinde getirmektedir. Bu durum aynı zamanda devasa boyutlarda yeni işsiz kitlesini açığa çıkarmaktadır. Tam da bu nedenle yeni bir emek hareketinin yaratılmasında, bu "yeni" işsizleri hesaba katmayan bir yaklaşımın başarı şansı kalmamaktadır. İşsizleri de kucaklayan bir emek hareketi ise sadece işyerleri ile sınırlı ve geleneksel mücadele araçları ile yetinen bir hareket olmamalı.

Yeni emek hareketinin yaratılabilmesi için gelinen süreci en verimli şekilde değerlendirebilmek önemli bir yerde durmaktadır. Emek hareketini yaratmak için tek tip eski yöntemlerin yeterli olmayacağı açıktır. Kapitalizmin karşısında yaşamın bütününe kapsayan topyekûn bir mücadeleye yönelmekten geçmektedir. Bu mücadele ise sadece üretimden kaynaklanan sorunlar etrafında değil, yaşamın bütününde işçi/emekçilerin karşı karşıya olduğu sorunlar karşısında tavrı olarak yaratılabilir. Dolayısıyla temel sorunlardan biri, yeni işçi kitlesini inceleyerek, burjuva ideolojisinin işçi sınıfına dayattığı bireyselleşmeyi aşan kolektif bir sınıf kimliğinin yaratılabileceği mücadele ve örgütlenme biçimlerini saptamaktır.

Çetin: “Genç Bir Sendika Anlayışı Getiriyoruz”

Yıllarca üst işverenleri Türkiye Kömür İşletmeleri tarafından tazminatları verilmeyen işçilerin neden yıllardır tazminatlarını alamadığını ve katliamdan sonra işçilerin kurduğu Bağımsız Maden İş Sendikası'nı, Sendikanın Genel Başkanı Tahir Çetin'e sorduk.

2014 yılında 301 maden işçisinin katledildiği Soma katliamından sonra katliamın faili Soma Holding tarafından hiçbir gerekçe sunulmadan SMS yoluyla işten atılan 2831 işçi 6 yıldır tazminatlarını almak için mücadele ediyorlar.

-Süreç nasıl gelişti biraz bundan bahsedebilir misiniz?

Ben 15 yıllık maden işçisiydim. Emekli oldum. Şu anda Bağımsız Maden İş Sendikası'nda faaliyet yürütüyorum.

Soma Kömür İşletmelerine ait Eynes Maden Ocağındaki 2831 işçi arkadaşımız 2014 yılında SMS ile işten atıldı. İşten atılma sonrasında TMSF malları satın işçilerin parasını ödeyecek iken işçiler adına imza atan Türkiye Maden İş Sendikası TMSF'ye “malları satmayın, patronla anlaştık” diyerek firmanın patronuyla 24 taksitli bir protokol imzalıyor. Ama işçilerin parasını ödemiyorlar. Bunun arkasından 36 taksitlik bir protokol daha imzalıyorlar. Bu 36 taksitin de sadece 3 tanesi işçilere ödeniyor, gerisi ödenmiyor. İşçiler 5 yıl boyunca haklarının ödenmesini bekliyor.

“Mahkemeler patronlardan yana”
5 yıldan sonra Türkiye Maden İş Sendikası tarafından aldatıldığının farkına vararak sendikamız Bağımsız Maden İş Sendikasına geldiler. Bize tazminatlarını beş senedir alamadıklarını ve nasıl alabileceğini soran bu işçiler ile bir kamuoyu oluşturarak örgütlü mücadeleyi başlatmış olduk. Mahkemelerin vereceği kararın bizim lehimize olmayacağı, patronların lehine olacağını bilerek işçilerle birlikte kamuoyu oluşturulmasına karar verdik.

-Geçtiğimiz aylarda gerçekleştirdiğiniz Soma'dan Ankara'ya yürüyüşünüzün birçok noktada önü kesildi ama yürüyüşünüz engellenemedi. Peki bu süreç nasıl başladı nasıl devam etti?

İlk olarak Ankara'ya yönelik bir yürüyüş gerçekleştirdik. Bu yürüyüş sürecinde yine Soma Kömür İşletmelerine ait Atabacası ve Işıklar

İşçilerin yönetimde olduğu genç bir sendika anlayışı çıktığını işçiler fark etmeye başladı.

Maden Ocağı işçileri de “biz de tazminat mağduruyuz” diyerek mücadeleye girişti. Ayrıca Uyar Madencilik firmasında tazminatları verilmeyen işçiler de direnişe katılınca sayı toplamda 3500'e ulaştı. Bunların içinden 60 öncük arkadaşımız “biz yaparız” diyerek Ankara'ya doğru yürüyüş başlattılar. Arkadaşlarımızın yolu Kırkağaç tarafında Kırkağaç Kaymakamlığı ve Manisa Valiliği'nin emriyle jandarmalar tarafından “yürüyemezsiniz” diyerek kesildi.

Bu yürüyüş bizim anayasal hakkımızdır ama engellenmiştir. Daha sonra direniş sürecinde Enerji Bakanlığı ve Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) Genel Müdürlüğü ile üç defa toplantı yapıldı. Bu toplantı içerisinde sadece 301 işçinin öldüğü Eynes'in TKİ firmasına ait olduğu, diğerlerinin ise ödeme aslı olduğu ortaya çıktı. Böylece Eynes'te çalışan 1800'e yakın arkadaşımızın tazminatı ödendi. Fakat Atabacası, Uyar, ve Işıklar maden ocaklarında çalışan arkadaşlarımızın tazminatı için de meclisten bir torba yasa çıkması için hem sürecin takipçisiyiz hem de bunun için bir kamuoyu oluşturmak adına mücadele ediyoruz.

Şu ana kadar sadece Özgür Özel bir soru önergesi verdi. Onun dışında AKP tarafından herhangi bir gelişme olmadı. Aslında Enerji Bakanlığı 2020'nin ilk çeyreğinde bütün işçilerin tazminatının ödeneceğini ifade etmişti. Şu an 2020'nin ilk çeyreğinin son ayındayız. Mart'ın sonunda ödenmesi gerekiyor. Ama henüz bir gelişme olmadı. Mart'ın 22 sinde Soma içerisinde büyük bir eylem planladık. Ona hazırlanıyoruz. Bu mücadelemize işçilerin haklarının son kuruşunu alana kadar devam edeceğiz.

“Bu mücadele bizim için çok büyük bir başarıdır”

-Belli bir kazanım sağlamanızın ardından işçilerin size karşı tepkisinde bir değişim görebildiniz mi?

Sendikamız açısından bakarsak bu mücadele bizim için çok büyük bir başarıdır. İşçilerin sendikaya ciddi talepleri var. 301 insanımızı kaybettikten sonra biz burada DİSK'e 2000 üye yapmıştık. Bu neredeyse Türkiye barajını aşan bir sayıdır. Tabi bu tabloya sahip çıkılmadı. Şimdi de patron kesiminin çekindiği şey şudur: “Acaba Bağımsız Maden İş Sendikası da bunu yapabilir mi?” Bugün maden işçilerinin “evet bu bizim sendikamızdır” diyebilecek konuma gelmiştir. Türkiye'nin dört bir yanından işçiler bizi takip etmektedir. İşçilerin yönetimde olduğu genç bir sendika anlayışı çıktığını işçiler fark etmeye başladı. Günlük üyeliklerimiz devam ettiriyoruz. Yıl başına kadar da Türkiye barajını aşmayı düşünüyoruz.

Bizim ayrıca hedefimiz maden işçilerine Avrupa standartlarına uygun bir şekilde çalışma koşulları yaratılmasıdır. Biliyorsunuz geçmişte maden işçilerin kamu maddenciliği yaptığı bir düzen vardı. Kamudan emekli olan bir maden işçisi 4000 lira emekli maaşı alırken bugün maden işçileri 2000 lira emekli maaşı alıyor. Kamudan emekli olanlar da biz de 7,5 saat madende çalıştık. Onlarla aynı yerlerde aynı koşullarda çalıştık. ‘Biz özel sektörde çalışanlar niye 2000 lira alıyoruz?’ diyerek yeniden bir kamulaştırma olması talebi üzerinden mücadele de sürdüreceğiz.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Hayır yok, teşekkür ederim.

“Eksik Ama Nispeten İyi Bir Karar!”

Daha fazlası verilmeliydi ama erkeği koruyan yaklaşımlar devreye girdi!”

SÖYLEŞİ

2 Kasım 2019 tarihinde İstanbul Gül-suyu Mahallesi'nde yaşanan cinsel şiddet saldırısında karar açıklandı. Saldırgan Mert Bayır, Anadolu Adliyesi'ndeki 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ikinci duruşmada 24 yıl hapis cezası aldı.

Politik kimliği ile tanınan bir kadına yönelik çok boyutlu şiddet saldırısında bulunan Mert Bayır'ın yargılandığı mahkemenin ilk duruşması 16 Ocak'ta görülmüştü.

18 Şubat'ta ikinci duruşma görüldü. Şiddete maruz bırakılan kadının avukatları İstanbul İnsan Hakları Derneği avukatlarından Gülseren Yoleri ve Eren Keskin ile Avukat Fatmagül Yölcü ve Ahmet Cihan'ın savunmalarının ardından saldırgan Mert Bayır 24 yıl ceza aldı.

Bizler Özgür Gelecek gazetesi olarak süreci başından bu yana takip eden avukat Gülseren Yoleri ile hem davayı hem de önümüzdeki olası süreci konuştuk.

- *Gülsuyu'nda yaşanan cinsel şiddet sürecini başından bu yana takip ediyorsunuz, kısaca nasıl değerlendirdiğinizi anlatır mısınız?*

- Biliyorsunuz son süreçte kadınlara dönük her türlü şiddet ve kadın cinayetleri artmış durumda. Kadına yönelik şiddetin her geçen gün daha da yaygınlaştığına ve derecesinin arttığına tanık oluyoruz. “Beni öldürecek” diye

şikayet eden kadın bu feryadıyla birlikte ölüme gönderiliyor. Devlet koruma önlemlerini almıyor ya da gereğince almıyor. Kadının korunması için çıkarılmış olan yasa ve İstanbul Sözleşmesi uygulanmıyor.

Medyaya her gün cinayet ve kalıcı sakatlıklara yol açan kadına karşı şiddet haberleri yansıyor. Ruhsal şiddet bu arada çok konuşulmuyor ancak fiziksel şiddet gibi ruhsal şiddet de yaygın ve ikisi de kadınları derinden yaralıyor. Özellikle yoksulluk ve işsizliğin arttığı ekonomik kriz günlerinde kadına yönelik ekonomik şiddet de derinleşiyor.

Sadece şiddetin somut olarak yoneldiği kadınlar bakımından değil, bu şiddete maruz kalma ihtimali taşıyan bütün kadınlar şiddetin mağduru durumundalar aslında. Bir anlamda kadınların şiddet kuşatması altına alındığı söylenebilir.

Bu şiddetin kadını araçsallaştırmaya dönük, erkek ve politik karakter taşıdığı malum. Ve sadece erkek bireyler tarafından değil, devlet güçleri, yargı, toplum, ekonomik sistem, erkek kültür tarafından şiddete uğruyor kadın.

En bariz şiddet türü olan fiziksel şiddete karşı mücadele ederken dahi cezasızlık ve faili koruyan yaklaşımlarla şiddete her gün yenileri ekleniyor.

8 Mart, 25 Kasım gibi şiddetle mücadelenin görünür olduğu günlerde sesini duyurmaya çalıştığında ayrıca ken-

disi şiddet görüyor. Erkek şiddeti devlet eliyle derinleştiriliyor böylesi günlerde. Kadın dayanışması engellenmeye, kadın ezilmeye, sömürülmeye, şiddete boyun eğmeye zorlanıyor.

“**Davanın sonucunu mücadele belirleyecek!**”

- *Hukuki olarak dava süreci kısmen sonuçlandı ve saldırgan Mert Bayır 24 yıl aldı, hangi suçlardan ne kadar aldı, bu sonucu nasıl okumak gerekiyor?*

- Türk Ceza Kanunu madde 102/2-5 fıkraları uyarınca **cinsel saldırı** suçundan 16 yıl hapis, Madde 109/2 uyarınca **Kişiyi Hürriyetinden Yoksun Kılma** suçundan 6 yıl hapis, Madde 116/4 uyarınca **Konut Dokunulmazlığını İhlal** suçundan 2 yıl hapis olmak üzere toplam 24 yıl hapis cezası verildi.

İyi hal indirimi yapılmadı ve daha önce başka bir suçtan dolayı sanık, hakkında hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verildiğinden bu lehe düzenlemeden de yararlandırılmadı. Eksik ama nispeten iyi bir karar verildi denilebilir.

- *İstinaf ve yargıtay süreci var sanırsanız, ceza bozulabilir ve indirim alabilir... Sizce neler yapmak gerekiyor hem kadın mücadelesi anlamında hem de hukuki olarak?*

- Faile bu olayda toplam 24 yıl hapis cezası verildi. Kasten yaralama suçundan ceza verilmemesi kararın önemli bir eksiği. Yani daha fazlası verilmeliydi ama erkeği koruyan yaklaşımlar burada da devreye girdi ve kadın lehine şiddet karşıtı bir yaklaşıma mesafeli durdu mahkeme.

İstinaf ve Yargıtay aşamalarında bu kararın bozulması söz konusu olabilir ya da ceza indirimi söz konusu olabilir, evet. Bugüne kadarki yargı pratiği bunun mümkün olduğunu söylüyor bize. Ancak biz bu kararın sanık aleyhine bozulması ve daha ağır ceza verilmesi için karara itiraz ettik. Bu talebimizin kabul edilmesi de küçük de olsa bir olasılık. Burada bu olasılığı nasıl büyütebiliriz tartışması önemli.

Hem hukuki mücadele hem kadına şiddete karşı politik ve toplumsal mücadele hem de kadın dayanışmasının rolünden söz ediyoruz. Davanın sonunda bu alanlarda yürütülecek mücadelenin sonucunu göreceğiz hep birlikte.

Kadın Dayanışması Sonucu Katil Hikmet Ağırlaştırılmış Müebbet Aldı

Araştırma Görevlisi Ceren Damar, 2 Ocak 2019 tarihinde üniversite yerleşkesindeki odasında, sınavda kopya çekerken yakaladığı öğrencisi Hasan İsmail Hikmet tarafından tabancayla vurulduktan sonra 17 yerinden bıçaklanarak katledilmişti.

Katliamın ardından tutuklanan Hasan İsmail Hikmet hakkında “tasarlayarak canavarca hisle veya eziyet çektirerek öldürme” suçundan dava açılmış, davanın iki önceki celsesinde Hikmet'in ağırlaştırılmış müebbet hapisle cezalandırılması talep edilmişti.

Dava sırasında yaptığı konuşmalar sonucu ciddi tepkilere neden olan ardından hakkında soruşturma başlatılan sanık avukatı Vahit Bıçak, Ceren Damar Şenel'in ve sanığın telefonunun incelenmediğini belirtti ve “*Sanığın telefonunun incelenmesine ilişkin rapor bulunmamaktadır. Maktulün cep telefonu hafızası, görüşmeler, fotoğraf arşivine hiçbir şekilde ulaşamamıştır. Sanıkla maktul arasındaki ilişki için bu kayıtlara bakılır. Somut olayımızda iki tarafa da bu yapılmamıştır. Maktulenin telefonu açılırsa ne olacak merak ediyoruz. Devlet sırrı gibi korunuyor*” dedi. Bıçak gelen tepkiler üzerine “*Karşımızda hukuken katil yoktur sanık vardır*” şeklinde ifadeler ileri sürdü.

Davanın sonunda Ceren Damar'ı katleden sanık Hasan İsmail Hikmet, ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırıldı ve indirim uygulanmadı.

Güleda'yı katleden Zafer Pehlivan'a ağırlaştırılmış müebbet istendi!

İsparta'da Güleda Cankel'i bıçaklayarak katleden Zafer Pehlivan hakkında savcı “tasarlayarak öldürme” suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası talep etti, dava 7 Nisan'a ertelendi.

İki duruşmada da kadın katili erkekler hakkında ağırlaştırılmış müebbet talep edilmesi/ verilmesi oluşan kamuoyunun sonucudur. Ancak diğer taraftan da oluşan tepkiyi hafifletme çabasıdır.

Ancak erkek adalet değil gerçek adalet işliyor olsaydı birçok delile rağmen Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde veteriner hekimlik yapan bir kadına ilaç vererek cinsel saldırıda bulunan Hasan Bilgili, Serkan Durmaz ve Hüseyin Şenyurt'un tutuklu yargılanmaları yönündeki talep kabul edilirdi. Ya da Gülsuyu'nda görülen cinsel şiddet davasında saldırgan Mert Bayır müebbet alırdı ya da Gülsuyu'nda katledilen Fatma Şengül'ün katili 7 yıl ceza “sıyrılmazdı”...

“Direndikçe Güzelleşecek, Cüret Ettikçe Özgürleşeceğiz!”

Tüm isyanımız ve direnişimiz özgürlük için, özgürleşme için. Ataerkinin her türlü yöntemle zulmettiği kadınlar mağdur değil, bu sistemi yok edecek olan öznelerdir.

KBDH Konsey üyesi ve Türkiye Komünist Partisi- Marksist Leninist Komünist Kadınlar Birliği temsilcisi Çiğdem Vartınik’le 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve KBDH’nin 3. kuruluş yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen söyleşide, Vartınik, **“Kadınlara çağrımız şudur: ‘Gelin örgütlenelim, silahlanalım, birleşik kadın mücadelesini yaratalım, özgürleşelim.’** şeklinde çağrıda bulundu. tkpml.com’da yer alan söyleşi şu şekilde;

KBDH, 2020’ye girerken “bu yıl kadınların direnişiyle mayalanacak” tespitiinde bulunmuştu. Bu tespitle ilgili neler söylemek istersiniz?

– Öncelikle merhabalar. Bu röportaj aracılığıyla ulaşabildiğimiz tüm mücadele alanlarından kadınların 8 Mart’ını ve KBDH’nin 3. kuruluş yıl dönümünü kutluyor, özgür erksiz bir geleceği yaratma mücadelemizde başarılar diliyorum. Bu soruya yanıt verirken, geçtiğimiz yıla kadın mücadelesi cephesinde neler olup bittiğine bir göz atmak gerekir.

Bizim açımızdan partimizin hem **“Bir kıvılcım tüm bozkırı tutuşturabilir”** sözünü pratikte deneyimlediğimiz Şili’de başlayan eylemlerin tüm dünyada kadınları nasıl ayağa kaldırdığını, nasıl bir etkide bulunduğunu gördük.

Hem de kadın grevleriyle yine dünyanın birçok ülkesinde, çeşitli talepler çerçevesinde yüz binlerce kadın sokakları doldurdu. Ayrıca faşist TC devletinin özgür bir yaşamın temellerinin atıldığı, kadınların ciddi emek ve fedakârlıkla yarattığı kadın devriminin gerçekleştirildiği Rojava topraklarına, özellikle de Serekaniye ve Gire Spi’de işgale karşı başta kadınlar olmak üzere halkın direnişine tanıklık ettik, bu direnişin parçası olduk.

Emine Bulut’un katledilmeden hemen önceki “Ölmek istemiyorum” sözlerinin içinde yavaş yavaş mayalanan kadınların isyanını gördük. Yine geçtiğimiz yıl çocuk istismarları ve kadına yönelik her

türden şiddeti, ama buna sessiz kalmayan, sokaklardan tek adım dahi geri atmayan kadınların öfkesini ve cüretini gördük. “Makul ve makbul” kadınlık ölçülerini paramparça ederek, rengimizi verdiğimiz her şeyle ataerkil sistemin kodlarıyla oynadığımızdan kaynaklı renklerimiz-yaşamlarımızı-öfkemizi yok etmek istedikleri anlıyoruz.

Partimiz TKP-ML ataerkil sistemi, devrimimizin temel sorunlarından biri olarak ortaya koyarak, ataerkil sisteme karşı mücadeleyi devrimimizin temel görevleri arasında olduğu bilinciyle kadın örgütümüz KKB’nin kurulması kararını almıştır. Bu bizim için 2019’a rengini veren kadın mücadelesinde önemli bir mevzi yaratma açısından önemli bir yerde durmaktadır.

AKP-MHP faşist iktidarı, içine düştüğü krizden çıkmak için başta kadınlar olmak üzere tüm emekçi kesimlere yönelik saldırılarını giderek artırmaktadır. Bu saldırılara, kadın cinayetleri ve çocuk istismarlarına karşı kadınlar artık dünden daha fazla seslerini-sözlerini büyütüyor, eylemlerini çoğaltıyorlar. Çünkü artık dünyanın bir köşesinde yapılan bir kadın eylemi, kadın alanı sınırları içerisinde kalmıyor.

Dünyanın dört bir köşesinde tüm kadınlar cephesinden ciddi bir karşılığı oluyor. Kadınlara ve LGBTİ+lara yönelik saldırılar da ve bu saldırılara yönelik direnişler de ülkelerin sınırlarını aşarak giderek ortaklaşıyor. Esasta ortaklaşılan konular yaşam hakkının savunulması ve özgürlük talepleri.

Özgürlük demişken, tüm kadın örgütlerinin özellikle son süreçte öne çı-

kardığı bir başlık özgürlük konusu. Bununla ilgili neler söylemek istersiniz?

– Doğrudur, aslında tüm ezilen kesimlerin taleplerinin başında geliyor, özgürlük. Evden işyerindeki patrona devletin tüm kurumlarına kadar ataerkil sistem tarafından kadına kölelik dayatılıyor, bunu kabul etmediğinde ise ölümlerle “cezalandırılıyorsun”. Dikkat edin sokaklara çıkan kadınlar “yaşamak istiyoruz” diyorlar. Eskiden nasıl yaşamak istediklerine yönelik talepler öne çıkarken, şimdi “Öldürülmediğimiz bir dünya istiyoruz!” diyorlar.

Gerçekten de kadınlara yönelik gelişen saldırılar en üst düzeydedir. Özgürlük, emperyalist-kapitalist sistemde tüm ezilen kesimlerin en temel ihtiyacıdır. Özgürlük, erkek egemen sistemde tüm kadınların en temel sorunudur ve her şeyden önce gelmektedir. Zaten tüm isyanımız ve direnişimiz özgürlük için, özgürleşme için. Ataerkinin her türlü yöntemle zulmettiği kadınlar mağdur değil, bu sistemi yok edecek olan öznelerdir, öncelikle bunu anlatmamız lazım. Bakıyoruz, her yerde, burjuva medyadaki haberlerden filmle-re-dizilere kadar her materyal kadını hep şiddet gören bir “zavallı” olarak gösteriyor. Sözü, eylemi, düşünceleri olmayan; sövülen, dayak yiyen, taciz edilen, katledilen, hep mağdur bir nesne olarak görüyoruz. Aslında verilen mesaj açıktır; Şükredeceksin, çizgiyi aşmayacaksın yoksa başına bunlar gelir, alırsak!

İşte burada bize çok görev düşüyor. Bu şiddete cevabımız ne olacak, sadece teşhirle sınırlı kalmayan, yasal sınırlar içerisindeki hak arayışlarının ötesinde bir örgütlenme ve çalışmaya gitmek gerekiyor. Bunları inkar etmemeli, küçümsememeliyiz ama sadece bu

çerçevenin içerisinde kalarak da gerçek kurtuluşu sağlayamayacağız. Böylesi bir şiddet sarmalını devrimci şiddeti kullanmadan parçalayamayız.

KBDH, kuruluşunda kadınların şiddetini örgütleyecek, ataerkinin tüm kurumlarını hedef alan, kadınların birleşik-askeri-politik bir örgütü olma iddiasıyla ortaya çıktı.

Bu iddiamızı tüm bileşen örgütler olarak, KBDH olarak daha fazla büyütüyoruz. Bugün henüz istediğimiz ya da bizden beklenen düzeyde olmadığımız doğrudur. Ancak kadın mücadelesini bir üst aşamaya sıçratan, henüz evden çıkmamış olan kadınları sokağa çıkarmak, sokağa çıkan kadınları ise illegal mücadeleye taşıyacak objektif koşullar mevcuttur. Şimdiye kadar ataerkil sistemin kurumlarını hedefleyen belli başlı eylemler gerçekleştirdik, bu küçük adımlarımızı daha da büyütme istiyoruz.

Kadınlar “naif”, “barışçıl”, “kavga-dan uzak” gibi tanımlamalarla, “güzellemelerle”, savunmasız, silahsız, örgütsüz bırakılmıştır. Biz bu güzellemeleri, bu ölçüleri kabul etmiyoruz. Çünkü onların dayattığı ölçüler köleliği daha fazla derinleştirmekten öteye gitmiyor.

Bizim tek ölçümüz özgürlük olmalıdır. Özgürleşmeyi önce bilinçlerimizde yaratmalıyız. Özgürleşme, öncelikle örgütlenmektir. Kadınlara çağrımız şudur: “Gelin örgütlenelim, silahlanalım, birleşik kadın mücadelesini yaratalım, özgürleşelim.”

Son olarak neler söylemek isterse-

niz...

– Tüm bu anlattıklarımızı gerçekleştirecek güç de öfke de cesaret ve fedakârlık da var kadınlarda, yeter ki farkına varalım. Çünkü bizler yakılmaya götürülürken de o meydana kurulan ateşe gülmüşyerek yürüyen cadılarız, ille de eşit olacağım diye giyotin altına güzel başlarımızı koymaya cesaret edenleriz.

Rojava Devrimi’nin savunulmasında en ön cephelerde mevzileri tutanlarız. Dağlarda silah elde düşen ve dövüşenleriz. Hapishanelerde tecridi parçalamak için bedenini açlığa yatanlarız. Faşizmin en azgınca saldırdığı dönemlerde dahi sokakları terk etmeyenleriz. Çünkü biz kadımız, direndikçe güzelleşecek, cüret ettikçe özgürleşeceğiz.

Mızraklı'ya 9 Yıl Hapis Cezası

Diyarbakır Büyükşehir Belediye Eşbaşkanı Selçuk Mızraklı hakkında açılan davanın karar duruşması görüldü. Mahkeme, Mızraklı'ya "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 9 yıl 4 ay 15 gün ceza verdi.

Yabancı heyetler duruşmada hazır bulundu

Duruşmayı, Mızraklı'nın eşi Zeynep Mızraklı, Aşağı Saksonya Mülteci Kurulu üyesi Doktor Gisela Penteker, Almaya Sol Parti Ortenau Kenti Yerel Meclis üyesi Lukas Maria Ossewald, Almanya Sosyal Demokrat Parti Milletvekili ve BM Mülteci Komisyonu Başkanı Bernhad Von Grünberg, Diyarbakır Tabip Odası Başkanı Mehmet Şerif Demir, HDP milletvekilleri Musa Farisoğulları, ile çok sayıda kişi takip ettki.

İddia makamı, Mızraklı'ya "örgüt üyeliği" gerekçesiyle hapis cezası talep ettiği mütalaasını tekrarladı. Duruşmada Mızraklı'nın avukatları savunma yaptı.

Savcının ceza istemli mütalaasına karşı Mızraklı'nın avukatları savunma yaptı. Avukat Cihan Aydın yaptığı savunmasında şunlara dikkat çekti: "İddia makamı görevi kötüye kullanıyor. Şikayette bulunacağız. Siz de mütalaaya dayanarak karar verseniz sizi de şikayet edeceğiz. Bu tam bir duruşma değil. Tarih yazacak, taleplerimizi sunduk yerel mahkeme dikkate almadı diyeceğiz." dedi.

Mızraklı'nın avukatlarından Mehmet Emin Aktar ise Adil yargılama ilkelerine dair maddeleri hatırlarak, savunmasında şunları kaydetti:

"Bu politik bir yargılamadır. Buna karşı avukatların mücadele etme şansı yok.

Osman Kavala hakkında verilen karar da gördük. Siz bana diyorsunuz ki savunma yapın ki kararımız meşru olsun diyorsunuz. Bu karar meşru, hukuki ve adaletli değil. Bugün tahliye kararı verin aydınlığa adım atalım.

Selçuk Mızraklı hakkında verdiğiniz karar Kürtlerin kendi yöneticilerini seçme hakkına sahip olmadığını göstereceksiniz.

Verilen kararın ardından mahkeme heyeti, DBB Eşbaşkanı Selçuk Mızraklı'ya "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 9 yıl 4 ay 15 gün ceza vererek hükmen tutukluluğuna karar verdi. Duruşma sonrası HDP Milletvekillerinin adliye önünde yapmak istediği açıklamaya izin verilmedi. Yaşanan uzun süreli gerginliğin ardından vekiller, açıklama yapmadan adliye önünden ayrıldı.

HDP 4. Olağan Kongresini Gerçekleştirdi

Halkların Demokratik Partisi (HDP) 4. Olağan Kongresi'ni Ankara Spor Salonu'nda (Arena) 23 Şubat 2020'de gerçekleştirdi. 4. Olağan Kongre öncesi bölge toplantıları ve gençlik konferansını gerçekleştiren HDP kongresine, kongre çalışmalarının ülkenin her yerinde engellenmesine rağmen 30 bin kişi katıldı.

Ayrıca Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, Abdullah Öcalan'ın geçmiş tarihlerde çekilmiş fotoğrafları ile hazırlanmış olan slayt gösterisinin yayınlanması üzerine kongre ile ilgili soruşturma başlattı. Slayt gösterisini hazırladıkları iddiasıyla 15 kişi hakkında gözaltı kararı verildiği ve 14 kişinin gözaltına alındığı bildirildi. Saat 10.00'da divan kurulunun seçilmesiyle başlayan kongrede Divan Kurulu Eş başkanı Mehmet Tiryaki konuşma yaptı. Tiryaki, "Üçüncü konferansımızda dile getirdiğimiz gibi dünyanın her yerinde diktatörlere karşı mücadele büyümekte ve yayılmakta. Bundan dolayı enternasyonalizm bugün gerekliliktir. Eşit ve özgür dünya için dayanışmak zorundayız" dedi. Kongrenin Ortadoğu ve tüm dünya için umut damlası olacağını söyleyen Tiryaki, "Korkuyu yıkacağız, umudu yeşerteceğiz" dedi.

Ardından kürsüye çıkan HDPEş Genel Başkanı Sezai Temelli, konuşmasına salonu dolduran on binleri selamlayarak başladı. Herkese teşekkürlerini sunan Temelli "veda" konuşmasında, "Ben Sezai Temelli, siz Kürtlerin Heval Sezai'si oldum" ifadelerini kullandı. "Gözlerim kapanana kadar bu onurlu halkın hizmetinde olmaya devam edeceğim. Buna kimse engel olamayacak" diyen Temelli, Demokrasi İttifakı çağrısında bulunarak "Farklı mücadeleleri, faşizme karşı ortak eylemliliğe dönüştürmeliyiz" diye konuştu. HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan da konuşmasına partilileri selamlayarak başladı, tutuklu siyasetçilere selam gönderdi. İktidara

eleştirilerde bulunan Buldan, "AKP-MHP çözümsüzlük ittifakı Türkiye ve Ortadoğu halklarının geleceğini İmralı'da 13 metre-kareye sıkıştırmak isterken, Sayın Öcalan yüzyılın barış projesini geliştirdi" dedi ve şöyle devam etti: "Üstünlerin değil ezilenlerin hareketini kuralım. Kurucu bir meclis oluşturalım ve yeni bir soluk yaratalım. Sevgili kadınlar ortak mücadelemizde daha güçlü ve umutluyuz. Bu iktidarın kadına dayattığı kölelik, kölelik rejimidir. Kadın siyasetçilerimizi baskı altına alıp, siyasetten uzak tutmaya çalıştılar çünkü kadının gücünden korkuyorlar."

Buldan ayrıca Demokrasi İttifakı, ulusal birlik ve anadilinde Kürtçe konuşma çağrılarında bulundu.

Selahaddin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ'ın mesajları da okundu. Bu mesajlar şöyle: "Partimiz HDP kurulduğu günden bu yana ezilenlerin büyüyen umudu haline geldi. ... Biliyoruz yolculuk çok çetin geçti gemimiz ağır darbeler aldı kaptanlarımız ve deneyimli mürettebatımız tutuklandı.

Ama ne kaptan köşkü boş kaldı ne de makine dairesi. Milyonları durdurmaya gücü yetmeyen Nemrut'un partisi binlerce parçaya bölündü ama bizim partimiz dimdik ayakta. Bu gemi limana ulaşacak demistik... Zindandayız şimdi ama bilin ki yüreğimiz yangın yeri. Biz direnmeyi sizlerden öğrendik. İlle de sevdik sizi ve çok çok özledik sizi... Her birinize ayrı ayrı kucak dolusu sevgi ve selamlar gönderiyoruz."

Avrupa'dan sol ve sosyalist partilerin video görüntüleriyle iletilen mesajlar "Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma" denilerek selamlandı.

Mesajların ardından Avrupa temsilcileri konuşma yaptı. Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi Birleşik Sol Grup Başkanı Tiny Kox, "Bu toplantıda kendimi o kadar evimde hissediyorum ki, anlatamam" dedi. Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş'ın halen tutuklu olduğunu hatırlatan Kox, iktidara seslenerek "Tüm siyasi tutsakları derhal serbest bırakın" çağrısı yaptı.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Merkez Komitesi üyesi Leyla Halid ise yaptığı konuşmada Filistin'in işgaline dikkat çekti, dayanışma ve mücadele mesajları verdi ve "Hayatımdaki en heyecanlı anı yaşıyorum. Halklarınız partinizi kucaklamış ve yükselterek götürüyor. Taban ve yönetim olarak yan yana olmanız büyük bir meseledir" dedi.

AKP, MHP ve BBP haricinde tüm siyasi partilere kongre için davetiye gönderildi. CHP Genel Başkan Yardımcısı Aykut Erdoğan, TIP Genel Başkanı Erkan Baş, DBP Eş Başkanı Saliha Aydeniz, EMEP Başkanı Selma Gürkan da kongrede yer aldı.

Ayrıca Partizan, Yaşam Ağacı Derneği, Devrimci Parti, SMF, ESP, Sol Parti, Kaldıraç, Cumartesi Anneleri, Barış Anneleri, ÇHD ve ÖHD, Asrın Hukuk Bürosu ve çok sayıda kurum, kuruluş ve isim de kongrede yer aldı.

Mart Ayı: Katliam ve Direniş

Kürde dönük saldırılarda aktörler değişse de fail aynıdır.

Mart ayı toplumsal muhalefet için umudun ve yeni günün ayı olsa da tarihimizde yaşanan saldırı ve katliamlar nedeniyle "katliamlar ayı" olarak hafızalarda yer etmiştir. Onun içindir ki, faşist TC devletinin ezilen-ötekileştirilen halklara ve devrimcilere dönük uyguladığı şiddet ve savaşların üzerinden on yıllar geçmiş olsa da Beyazıt, Gazi, Ümraniye, Kızıldere ve Irak'ta Saddam Hüseyin'in Kürtlere dönük gerçekleştirdiği Halepçe katliamının acısı, hafızalardaki yeri tazeliğini hala korumaktadır.

12 Mart 1995'te devlet geleneğine bir kez daha şahit olundu. Ötekilerin-emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'nde bir kahve, "kimliği belirsiz" kişilerce tarandı ve bir Alevi dedesi hayatını yitirdi. Devletin katliamı ile buna karşı gelişen direnişle sokaklara dökülen insanların üzerlerine ateş açan kolluk güçleri ile halk arasında çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda 17 kişi katledildi. Gazi'de yaşanan olayların duyulmasıyla birlikte, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde halk ile polis arasında çıkan çatışmalarda da 5 kişi daha hayatını kaybetti.

42 yıl önce 16 Mart'ta yaşanan Beyazıt Katliamı'na günler öncesinden hazırlığı yapıldığı yönündeki istihbarata rağmen hiçbir önlem alınmamış, katliama açıkça göz yumulmuştur. Bunun üzerine 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi öğrencisi yedi genç kolluk kuvvetinin denetiminde katledildi. Aynı

devlet, 30 Mart 1972 yılında gücünü seferber ettiği Kızıldere'de 10 devrimciyi katletti.

Elma kokulu katliam: Halepçe

16 Mart 1988 tarihinde gerçekleşen Halepçe katliamı ise başlı başına bir insanlık dramı olarak tarihe geçmiştir. Hiroşima ve Nagazaki'den sonra en büyük kimyasal saldırı olarak kayda geçen Halepçe katliamının üzerinden 32 yıl geçti. Kürtleri, Asurleri ve Halepçe'de yaşayan diğer milletlerden halkları hedef alan katliamda, Saddam Hüseyin tüm dünyanın gözleri önünde, 5 binden fazla insanı kimyasal silahlarla acımasızca katletti.

Halepçe'deki katliamcı gelenek bu coğrafyada diğer ülke yönetimleri içinde rutin bir haldir. Kürt halkı, on binlerce insanın kaybı pahasına köleliğe karşı savaştı, büyük fedakârlıklara katlandı ve verilen mücadele azmi ve karallığı ile tümüyle haklı, meşru olan özgürlük ve eşitlik talebi ve özleminde ısrar etmekte.

Aktörler değişse de fail aynıdır

Temmuz darbe girişiminden sonra Kürtleri ve Kürt sorununu bastırmak, sindirmek için topyekun saldırı kararını devreye sokanlar, Kürde statü isteyenleri yok etme savaşı vermekte.

Özelikle de son beş yıl içerisinde Kürt kentleri bombalandı, yıkıldı, yüzlerce insan yaşamını yitirdi. Kürtlerin kazandığı belediyelere kaymakamlar, vali ve yardımcılarını kayyum olarak

atandı. Kürtlerin kurduğu partilerin genel başkanları, il-ilçe başkanları, milletvekilleri, siyasetçileri gözaltına alınarak tutuklandı. Ayrıca Rojava Kürtlerinin elde ettiği kazanımları kabullenemeyen TC devleti yanı başında bir Kürt devletinin oluşma ihtimalinden önce Afrin'e daha sonra da Serekaniye'ye saldırdı. İşgalci TC devleti, Rojava'nın ileriye dönük sürecin başladığı günden bu yana her türlü kirli savaş yöntemiyle bölgeye saldırıyor. Kazanımlarla birlikte bölgede hayat bulan Kürtlerin yaşam projesinden korkan TC devleti, her türlü yolu deneyerek kazanımları durdurmaya çalıştı. Bölgenin demografik yapısını değiştirerek kazanımların yönünü değiştirmeyi hedefleyen TC devleti, halkı göç ettirmek için her türlü yolu deniyor. Hırsızlık, talan, kaçırma ve öldürme olaylarıyla istediğini elde edemeyen TC devleti, son olarak bölgede binlerce insanın içme suyunu kesmeye başladı, susuz bırakılan halkı göçe zorladı.

Bununla birlikte Suriye devlet başkanı Beşar Esad da son günlerde yaptığı, "Suriye'de Kürt sorunu yoktur" (Erdoğan söylemiş gibi) açıklamasıyla kendi payına düşen inkarı dile getirmekten geri durmadı. Halbuki o da 2004 yılında Qamişlo'da baskı ve asimilasyona karşı yapılan protesto eyleminde Kürtlere bir katliamı yaşattı. Saddam Hüseyin de 1988'de Halepçe'de gerçekleştirdiği katliam, Kürtlerin giderek genişleyen alan hakimiyetini önlemek ve kazanım-

larına dönük bir soykırımdı. Haliyle kürde dönük saldırılarda aktörler değişse de fail aynıdır.

İnsanlığa karşı işlenen bütün suçlara, yaşanan katliamlara sessiz ve tepkisiz kalınmaması gerektiği açıktır. Onun içindir ki, İnsanlığın hedef alındığı katliamları ve ardındaki kirli ilişkileri unutmak değil hatırlamak bir görev olmalıdır.

Sonuç olarak, 8 Mart ile sokakları direniş alanına çeviren kadınların mücadelesiyle, Newroz ateşinin inancıyla zulüm edenin zulme direneni katliamlarla yok etmek istemesine karşı, özgürlüğün ve adaletin meşaleleriyle halklarımıza aydınlık güzel günleri getirmekten başka çaremiz yok.

Newroz'un Bu Yılkı Teması Belirlendi

Demokratik Toplum Kongresi (DTK), Demokratik Bölgeler Partisi (DBP), Halkların Demokratik Partisi (HDP) Merkez Yürütme Kurulu (MYK), Parti Meclisi (PM), milletvekilleri ve il eşbaşkanları ile Özgür Kadın Hareketi (TJA) temsilcilerinin Newroz öncesinde yapılacak çalışmalara ilişkin Diyarbakır'da 9 Mart'ta bir toplantı gerçekleştirdi.

HDP İl Örgütü binasında basına kapalı olarak gerçekleştirilen toplantıda, bu yılki Newroz kutlamalarının ana teması olarak anadil üzerindeki baskılar, ulusal birlik ve PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin belirlendiği öğrenildi.

Newroz kutlamalarının startı 11 Mart Çarşamba günü Diyarbakır'da gerçekleştirilecek basın toplantısı ile verilecek. Sur ilçesindeki Demir Otel'de yapılacak basın toplantısına HDP Eş Genel Başkanları Pervin Buldan ve Mithat Sancar, DTK Eş Genel Başkanları Berdan Öztürk ve Leyla Güven, DBP Eş Genel Başkanları Saliha Aydeniz ve Keskin Bayındır ile Kürdistan İttifak Çalışması içerisinde yer alan diğer parti temsilcileri katılacak.

KENDİNE DEVRİMCİLİK

Zorlukları aşmak için ideal olanın tekraren savunulması değil, mantıklı ve sürece yayılmış bir eylem planının mevcut olması ve birçok yoldaş tarafından bu plana inanılmış olması gerekir.

Geçmişten günümüze kadar gelen örgütsel çalışmalarımız, günümüzde, cevaplanması gereken bir takım soru veya sorunları her zamankinden daha açık ve anlaşılır haliyle ortaya çıkartmış durumda. Mevcut haliyle görebildiğimiz sorunları tutarlı ve gerçekçi bir şekilde tartışmak onun karşısında kendi gücümüzün zayıf ve güçlü yanlarını yine gerçekçi bir şekilde koymak, tıkanıklıkları aşmak için ilk elden yapılabilecek en akıllıca düşünüş olabilir. Bunu yazmak kolay ancak gerçek sorunlarımızı yansıtan konuları doğru ve analitik olarak sıralı bir şekilde tespit etmek zordur. Çünkü iki sorunun içerisinde daha önemlisini değil karmaşık bir sorunlar yumağının (kimisi çok geçmişten gelen) çözümü için işe koyulmaktan bahsediyoruz. Ve amacımız doğal olarak bugün pek de karşılığı ve politik değeri olmayan sorunların eleştirel bir tespitini yapmayla kalmak değildir. Amacımız, bizi bugünkü darlıktan ve bir çıkmaz gibi görünebilen andaki durumdan teorik olarak kuramsal, pratik olarak yapısal düzeyde bir değişimi sağlayabilmek ve sürdürülebilmektir.

Problemimizin durumu

Politik ve ideolojik meselelere yaklaşımımızdaki sığlık, tek yanlılık ve tutuculuk beraberinde maddi bir darlaşmayı getirmiştir. Politik açıdan yüzeyselliğin neden olduğu darlaşma, sonrasında işe ilk başladığındaki politik yüzeyselliği daha da derine çekmiş ve karşılıklı bu ilişki birbirini olumsuz yönde besleyerek ideolojik ve yapısal bir körelmeye neden olmuştur.

Çizim | Satoshi Kambayashi

Peki biz bu sorunu aşmak için önümüze elle tutulur gözle görülür ne koyabiliyoruz? Geçmişten herhangi bir deneyim çıkarmadan girişilen benzer pratiklere daha kuvvetli asılarak bu sorunları aşabileceğimize mi inanıyoruz? Çeşitli takvimlerin yıl dönümlerinde neyi amaçladığımız belli olmadan *tekrar oynat* biçimiyle önümüze konulan pratik süreçleri doldurarak mesafe kat edebilir miyiz? Baştan sona bir dizi yenilenme talebi sihirli bir dokunuşla gerçekleştiğinde sorunlarımız hallolacak mı? Yanımızdaki insandan veya kendimizden daha fazla çalışma ve gayret mi talep ediyoruz? Bir makine gibi çalışarak ve böylece daha fazla güven ve saygınlığın yaratılabileceğine inanıyor ve sorunu böyle çözebileceğimizi mi düşünüyoruz? Herhangi bir ortak amaçla bezenmeyen toplantıları daha düzenli hale getirerek kurtulabilecek miyiz? Sloganları daha mı gür haykırmamız lazım, bir gittiğimiz yere beş mi gitmemiz gerekiyor (Örneğin burada “neden gidiyoruz”u tartışmak daha akıllıca olabilir), yoldaşlarımız aldıkları görevleri eksiksiz ve tam zamanında hallederse (örneğin burada da az önceki parantezdeki “neden gidiyoruz”un cevabıyla uyumlu bir pratik görevi açığa çıkartmak daha mantıklı olacaktır) olacak mı? Daha fazla mı cesaret daha fazla mı cüret daha fazla mı ileriye atılmak, daha fazla mı devrimci jargon, daha fazla mı

mücadele ve savaş çağrısı? Bizi neticesi tek başınalık olan ve gün geçtikçe amaçlarımızı gerçekleştirme inancını silecek olan öncü mantığa daha fazla asılarak mı çözüm gelecek?

Nedir çözümün yol haritası, nedir hal-ka daha fazla güven veren, sorunları birlikte çözdükçe halka birleşen devrimci faaliyetin rotası?

Bazı teorik doğruların günümüzde fiziki bir karşılığı yoksa gerçekliği de yok demektir. O yüzden tek başına teorileri değil teorileri oluşturan felsefeyi daha fazla gün yüzüne çıkarmamız gerekiyor. Örneğin, birçok yoldaşın birden fazla merkezi bir rol üstlendiği bir ortamda düzen, disiplin ve istikrardan kabaca bahsedemeyiz. En azından bu bahisler bizi çözüme götürmeyecektir. Çünkü, planlanan işlere oranla planlanmayan fakat öyle ya da böyle çözüme kavuşturulması gereken işler kişinin karşısına daha fazla gelecektir -ki öyle oluyor. Bunlarda en nihayetinde ilk plandan zamansal açıdan sapmayı doğuracaktır. Burada kişinin öz disiplinsizliğinden kaynaklı askıda kalan işlerden bahsetmiyoruz, şüphesiz bunlar da vardır fakat bugün daha çok yaşanan maddi gerçekliklerin açığa çıkardığı bu yöndeki zorluklardır. Bunu aşmak için ideal olanın tekraren savunulması değil, mantıklı ve sürece yayılmış bir eylem planının mevcut

olması ve birçok insan tarafından bu plana inanılmış olması gerekir.

İki farklı eğilim

Peki hal böyleyken biz ne yapıyoruz ne yapmamız ve neyi yapmamamız gerekiyor?

Bu sorulara cevap ararken geçmiş olumlu çalışmalarımızı hatırlamamız ve bunların ortak noktasına dikkat çekmemiz gerekiyor. Örneğin, Deşt köylüleri toprak işgali, Özellikle İstanbul olmak üzere Ankara ve İzmir’de göç sonrası gecekondular mahallelerinin kurulması süreci, Tohum Kültür Merkezi çalışmaları... Bu üç örnekteki çalışmaların hepsinin yüklendiği işler ve hedefleri bakımından birbirlerinden bağımsız olmasına rağmen hepsi bir zeminde ortaklaşıyor; *sistem tarafından zarar görmüş insanların politik bir örgüt etrafında bir araya gelerek kimi noktalardaki sorunlarını çözüme kavuşturmak*. Bu çözüme kavuşturma işi, çok somut ve esasen pratiğe dönüktür. Akademik ve yazınsal tartışmaların ötesine ama bunları da kapsayan alternatif bir yaşamı bugünden inşa etmeye dönük çalışmalar...

Halkın yaralarını ve acılarını sarmak, eksikliklerini gidermek için çabalamak ve örgütlenme hedefiyle yaklaşılacak halk ile birlikte bunları gerçekleştirmek. Bu gibi çalışmalar gerek devrimci özneleri gerek bu çalışmalara katılan kitlelerden insanla-

rı iletici bir özelliği içinde barındırmaktadır. İnsanlar bu çalışmalara katıldıklarından sonra önceki oldukları yerlerden farklı bir düzeye ulaşırlar; etrafta ne olup bittiğini yorumlama, sorunların üstesinden ne gibi çalışmalarla gelinebileceği fark etme, kitleler birleştiğinde nasıl bir değişim gücünü açığa çıkartabildiğini - olanakların nasıl arttığını anlama gibi bir dizi noktada.

Bununla birlikte devrimci özne de kabuk parçalayıcı ve her anlamda genişletici bir etkisi olur. Çünkü bu gibi çalışmalara, yani insanların belli noktalardaki sorunlarını çözmek için adreslerin yaratıldığı çalışmalarda, sağcısından solcusuna, muhafazakarından laisistine, devrimden çıkarı olan kitleler bir araya gelir. Özetle bu çalışmalar, devrimden çıkarı olan ama pek de bize benzemeyen insanlarla buluşma zeminleri yaratır. Doğru yöntem ve akılla yaklaşırsa bu süreçler örgütlenmeye doğru evrilebilir. Nitekim günümüzde bu çalışmaların tarım, gıda, kadın, doğa gibi alanlarda hızla genişleme fırsatı bulunmaktadır.

Tekrar yukarıda anılan çalışmalarımıza dönecek olursak, gecekondulaşma sürecini yaşayan ve o dönem çalışmalarımızda yer alan yoldaşlarımız veya kitleden insanlar neden hala ilgiyle o dönemdeki çalışmalarımızdan bahsetmektedir? Ya da Tohum Kültür Merkezi çalışmaları neden hala Tohum'un adını bile duyduklarında insanları heyecanlanmaktadır? Çünkü bu çalışmalar somut olarak insanları bir seviyeden başka bir seviyeye taşımıştır.

Günümüzde ise çalışmalarımız birkaç yeni girişimlerimiz dışında tersine bir içerikle "büyüyor".

Örneğin son 5-10 yıllık süreci düşünerek örgütümüzün ne gibi faaliyetlerinin olduğunu, nasıl bir çalışma yürüttüğümüzü düşünelim. Dersim ve çevre bölgelerinde köy çalışmaları (daha çok kısır bir şekilde organize edilmiş), kısmen 21 Mart, 1 Mayıs, 18 Mayıs gibi takvimsel gündemler, çeşitli seçimler ve yanına yazılabilecek bunlara benzer bir dizi çalışma. Bu çalışmalar kendimiz için, büyük ölçüde de kendi kendimize yaptığımız çalışmalardır. Bu gibi çalışmaların, bağımsız insanların dahiliyetiyle genişletilmesi gibi bir özelliği oldukça sınırlıdır. Doğal olarak bu çalışmalara zaten Kaypakkaya'nın düşüncelerini benimseyen daha çok da zaten hazırda olan insanlar üretici bir biçimde de değil edilgen bir biçimde dahil oluyor. Ve dahası iletişimdeki akışın yönü sürekli olarak devrimci öznenen kitleye doğru gerçekleşiyor, kitleden devrimci özneye doğru bir iletişim akışı veya bunun karşılıklı hale getirilmesi durumundan bahsedemiyoruz.

Bu durum, yani çalışmalarımızın kendi kendine durumu, siyasal ve politik gö-

rüşümüzü daraltıran bir etki yaratıyor ve maddi olarak da bizi daraltıyor.

Şimdi güncelde bu iki eğilimi tersine çevirmemiz gerekmektedir. Yani kendimiz için yaptığımız çalışmaları, halkın sorun yaşadığı noktalarda halkın çıkarı için somut çalışmalar ortaya koymak noktasına doğru kaydırmamız gerekmektedir.

Örneğin, emek alanında yapısal bir dönüşümden, kitlesel ve kalıcı işsizlik ve yoksullaşmadan bahsediyorsak, bunları bahsetme noktasında bırakmamalıyız. Bu gelişmelerden zarar görecektir insanları, bu sorunların somut çözümleri için bir araya getirmek zorundayız. Bu noktada, hedeflediğimiz bir dizi çalışma bulunmaktadır. Bunları hızlandırmak ve adımladıkça bu planları iyileştirme ve geliştirmeliyiz. Bu çalışmalarını örgütümüzün aynı hedefe toplam bir şekilde yönelmesi açısından da birleştirici özelliğinden ayrıca yararlanmalıyız.

Dışarıdan bir gözle olaylara baktığımızda, reformist diye adlandırılan bir takım siyasetin, kitlelerin içerisinde ve kitlelerle birlikte çalışma pratiğini daha fazla uyguladığını görebiliriz. Bu gibi, toplumsal çıkarı gözetilen çalışmalar içerisinde birçok insan siyasal çalışmalarda aktif hale gelebiliyor.

Ancak devrimci yapıların kitlelerin olabileceği ve aktif katılım gösterdiği birçok kanalda olmadığını ya da bu kanalları devrimci örgütlerin yaratması noktasında bir çabasının olmadığını söyleyebiliriz. Günümüzde bu durum o kadar ironik bir hal aldı ki, devrimcileşmek halktan uzaklaşmak olarak kafalarda canlanmaktadır. Bu çelişkiye,

Kendimiz için yaptığımız çalışmaları, halkın sorun yaşadığı noktalarda halkın çıkarı için somut çalışmalar ortaya koymak noktasına doğru kaydırmamız gerekmektedir.

devrimden çıkarı olan halkın sorunlarının çözüm adreslerini yaratma noktasında üretken olunarak son vermek mümkün. Gerisi ne yazık ki kısır bir döngünün içerisinde debelenmemize neden olacaktır. Beş eksilip üç artmak ya da üç eksilip beş artmak, olabilecek bütün senaryo bununla sınırlı kalacaktır.

Kendiliğinden, ülkenin bir yerinde örgütlenmiş, belirli bir amacı gerçekleştirebilmek için çabalayan ve nihayetinde demokratik bir örgütlenmeye ya da bir öz örgütlülüğe dönüşmüş bir yapıya 2-3 politik devrimci örgüt angaje olunca neden bu çalışmalar sönümleniyor.

Böyle olmasının bir nedeni, kitlelerin çıkarları ile örgütlerin dar çıkarlarının uyum içerisinde olmamasıdır. Buradaki uyumsuzluktaki sorun yaratıcı kaynak, devrimcilerin kitle örgütlerini ya da kitle meselesini yanlış bir şekilde ve devrim faaliyetini küçük fraksiyon faydaları olarak ele almasından doğmaktadır.

Örneğin, HDK gibi genişleme ve kitlelerin aktif siyasete dahil olabileceği noktasında oldukça avantaja sahip olan bir oluşum, HDK meselesinde örgütlerin yanlış ele alışlarından dolayı ne yazık ki bir türlü ilerleme sağlanamıyor. Ya da gençlik cephesinde kurulan Genç-Sen'de, sağdan soldan öğrenciler örgütlenmeye başlamasının ardından siyasetlerin dar tartışmalarından kaynaklı sönümlenip gitti.

Nitekim Gezi İsyanı'nın sönümlenme evrelerinde insanlar siyasetlere pek de sempati duyarak ayrılmadılar. Gezi'nin sönümlenmesinin -günah çıkarma ayinindeymiş gibi- tek müsebbibinin politik örgütler olduğunu söyleyemiyoruz fakat Gezi'den arda kalan bu kadar az şeyin olmasındaki sorumluluğumuz azımsanamaz.

En nihayetinde, içerisinde kitle olan, insan olan bütün çalışmalarımızda tepeden turnağa teorik ve pratik olarak güçlü bir dönüşüme ihtiyacımız bulunmaktadır. Hedefine kitlelerin çıkarını koyan ve bu uğurda laf değil eylem ve iş üreten bir örgüt olmamız gerekiyor. Aksi durumda kadrolar genel gidişatı değiştiremeyen kapasitesiyle küçük revizelerle hep sahada olacaktır. Ve bu kadrolar zamanla yenilgiye doymayan bir ilk 11 (futbol bugün erkeksi bir oyun olarak ele alınmasına karşın burada bilinçli olarak kullanılmıştır çünkü, kadınlar çalışmaları ve kadın önderleşmesi örgütümüzde büyümesine rağmen değişim konusunda erkeksi bir tutuculuk bulunmaktadır) haline gelecektir. Bunu değiştirmemiz, doğru yol ve yöntemle mümkündür.

Almanya'nın Hanau Şehrindeki Katliam Ve Faşist Hareketin Yükselişi

Faşizm elbette tesadüfi bir olay değildir. Onu anlamak, sınıfsal özünü ortaya çıkarmak önemlidir. Sınıf savaşımının her aşamasında; köle sahipleri, feodal zorbalar ve burjuvazi kendi zorunu uygulamış ve ezilenleri yok etmek istemiştir.

19 Şubat 2020 tarihinde Almanya'nın Hessen Eyaletine bağlı Hanau şehrinde bulunan iki ayrı nargile kafeye düzenlenen saldırıda 9 göçmen genç, faşist Tobias Ratje isimli şahıs tarafından katledildi.

Katliam sonrası annesini öldüren Ratje'nin intihar mı ettiği, yoksa saldırıyı birlikte düzenlediği şüphesiyle gözaltına alınan babası tarafından mı öldürüldüğü sorusu hala netleşmiş değil. Ratje'nin katliama tek başına mı karar verdiği faşist bir örgüt adına mı yaptığı sorularının yanıtı süreç içinde açığa çıkacaktır.

Hep aynı senaryo!

Almanya'daki katliamları gerçekleştiren ırkçılardan sağ yakalananların tümü verdikleri ifadelerde cinayetleri "tek başlarına" işlediklerini söylemekte. Ölü olarak ele geçirenler "adına" ise gerici Alman basını ve politikacıları konuşmakta ve katliamları yapanların "eylemi tek başına yaptıkları" propaganda edilmektedir.

Bu da yetmezmiş gibi cinayet işleyenler, katliamları yapanlar "ruhsal ve psikolojik sorunları olan" kişiler olarak lanse edilerek saldırılar bilinçli olarak bireyselleştirilmekte, bu katillerin bağlı oldukları faşist örgütlenmeler gizlenmektedir.

Hanau'daki katliamdan sonra olayın yaşandığı bölgeye gelen Cumhurbaşkanı, İçişleri Bakanı, Belediye Başkanı, Başbakan ve diğer tüm devlet yetkilileri,

ardarda yaptıkları konuşmalarda genel olarak kimsenin reddedemeyeceği şeyler söylemelerine rağmen yine olay bireyselleştirilerek, Almanya'daki ırkçı-faşist örgütlenmelerin yasaklanması gerektiğine dair bir cümle dahi kuramadılar. Katliamla ilgili insani mesajların verilmesi elbette anlaşılmalıdır. Ama sorun bu cinayetlerin kökeninin doğru olarak tespit edilmesi ve ırkçı-faşist parti ve grupların yasaklanacağına dile getirmektir. Ne yazık ki, hiçbir katliam sonrası ırkçı partilerin yasaklanacağı dile getirilememiştir.

Hanau'daki katliam ilk değil!

Almanya'da ırkçı-faşist saldırılar giderek artmaktadır. Alman istihbarat servislerinin kendi yıllık açıklamalarında açık olarak dile getirildiği gibi kundaklama, yaralama, öldürme olaylarında artış olduğu, ırkçı-faşist örgütlerin giderek çoğaldığı, tehlikeli bir boyuta geldiği söylenmesine rağmen hiçbir işlem yapılmamaktadır.

1989'dan bu yana Almanya'daki ırkçı-faşist hareketler hızla yükselişe geçti. İki Almanya'nın birleşmesinden sonra Neo-Nazi hareketi sokak eylemlerini giderek artırdı. ırkçı-faşist örgütler, düzenli olarak sokak eylemleri yaparak, açıktan Hitler selamı vererek, Nazi bayrakları taşıyarak "Almanya Almanlarıdır, yabancılar dışarı" sloganları atarak kendilerini meşrulaştırmaya başladılar. Almanya Kriminal Dairesi'nin yaptığı açıklamada 1983-1993 yılları arasında 40'ı ölümler

sonuçlanan 13.577 saldırı düzenlenmiştir.

Dönemin en akılda kalan katliamları ise 1992 yılında Mölln şehrinde Aslan ailesinin evinin kundaklanması eylemidir. Evin yakılması sonucu ikisi çocuk 3 kişi hayatını kaybetmiştir. 29 Mayıs 1993'te ise Solingen şehrinde Genç ailesine ait evin Neo-Naziler tarafından ateşe verilmesiyle ikisi çocuk olmak üzere 5 kişi yakılarak katledildi. Bu katliamı gerçekleştiren Felix K. isimli şahıs hala bulunmamıştır!

Alman devletinin ırkçı-faşist örgüt ve partilere karşı belirlenmiş resmi bir devlet politikası yoktur. Cinayet ve katliamlar yaşandıktan sonra başbakan, cumhurbaşkanı ve istihbarat örgütü şefleri, "ırkçılığın kesinlikle kabul edilemeyeceği, ırkçılığa karşı mücadelenin vazgeçilemez olduğu" vb. laflar ettikten sonra dosyalar kapanmakta ve bir sonraki katliam gerçekleşene kadar olaylar birbirinin tekrarı olarak devam etmektedir. Bu da Alman devletinin sağ gözünün kör olduğunu net olarak ortaya koymaktadır.

2016 yılında 22 bin ırkçının tespit edilirken ve 1.600 ırkçı saldırı gerçekleşirken, 2017 yılında ise Alman gizli servisinin yayınladığı yıllık rapora göre Almanya'da 25 bin 250 Neo-Nazi olduğu ve aynı yıl içinde 1.054 ırkçı eylemin gerçekleştiği açıklandı.

2018 yılında Sol Parti Milletvekili Petra Pau'nun soru önermesine dönemin içişleri bakanının verdiği cevapta 2018 yılının ilk 9 ayında 12 bin 613 saldırı gerçekleştiği ve bu saldırılarda 886 kişinin yaralandığı belirtilmiştir. 2019 yılında Almanya'nın Halle şehrinde bir sinagoga yapılan saldırıyı önceden fark edenler sinagogun kapılarını kapatarak katliamın önüne geçmişler, saldırgan bunun üzerine karşıda bulunan dönerci dükkanındaki iki kişiyi katlederek, polisle girdiği silahlı çatışmada yaralı ele geçmiştir. Saldırıyı yapan Stephan Balliet de her ırkçı gibi "tek olduğunu" söyleyerek olayın üstünü kapattı.

Almanya'daki yeni Naziler sadece göçmenlere, İslam ve diğer inanç kesimlerine karşı bir duruş sergilemiyorlar. Faşist grup ve partiler, kendi içlerindeki muhalif politikacılara, ilerici ve devrimcilerle karşı da zaman zaman saldırılar düzenleyerek ölüm tehditleri savuruyorlar.

2 Haziran 2019 tarihinde Almanya'nın Kassel şehri Valisi Walter Lübeker'in bir Neo-Nazi tarafından öldürülmesi bu eylemlerden biridir. Hristiyan Demokrat Birlik (CDU) partisi üyesi olan Kassel şehri Valisi Walter Lübeker, göçmenlere yönelik insancıl politikaların uygulanmasından yana biri olduğu için, onunla aynı düşünceyi savunan diğer politikacılara ve çevrelere gözdağı vermek için bu cinayet işlenmiştir. Cinayeti işleyen Stephan Ernst, faşist NSU grubu üyesi olan ve polis tarafından bilinen birisi olmasına rağmen serbest dolaşabilmiştir.

Polis cinayeti işlemeden önce de birçok eyleme katılan, göçmen yurtlarını yakmaktan mahkum olan, Dortmund şehrinde 1 Mayıs yürüyüşüne saldıran, adı NSU davasında geçen bu şahısla ilgili işlem yapmazken, cinayeti işledikten sonra yakalanmasını bir başarı gibi göstermekten de çekinmemiştir.

Ne zaman faşist örgütlenme ve saldırılar gündeme gelse Alman polisi olayın üstünü örtmüştür!

Almanya'daki istihbarat örgütlerinin hemen hemen hepsinin Neo-Nazi (yeni Hitlerciler) olarak bilinen faşist örgüt ve partilerle ilişkisi olmuştur. Bu örgütler, yeri geldiğinde kullanılmış, yeri geldiğinde göçmenler üzerinde birer tehdit unsurları olarak sahaya sürülerek politik

faaliyetleri ve örgütlenmelerinin önü ke-silmeye çalışılmıştır.

Bu artık gizlenemez bir gerçektir. Alman televizyon kanallarında defalarca tartışılan bu konuyla ilgili, polis şefleri ve politikacılar da var olan ilişkiyi kabul etmelerine rağmen, bu ilişkilerin kopartılmasına bir türlü yanaşılmamaktadır.

Sadece bir iki örnek dahi bu gerçeği ortaya koymaya yetmektedir. Örneğin faşist NDP'nin kapatılması için birçok çevrenin Anayasa Mahkemesi'ne yapılan başvurusu, "bu partiyi yönetenlerin çoğunun istihbarat örgütü mensubu" olduğu gerekçesiyle reddedilmiştir.

Keza, 8'i Türkiyeli 9 göçmeni ve bir Alman polisini katleden NSU davasının birçok duruşmasında bu faşist grupla Alman polisinin ilişkisi ortaya çıkmasına rağmen her defasında bu ilişkinin üstü örtülerek, cinayetler sadece üç kişinin tek başlarına yaptığı bir olay gibi gösterildi. Davanın birçok şahidi ölü olarak bulunmuş, yargılanan 6 kişiden 5'i serbest kalırken, sadece Beate Zschäpe ömür boyu hapse çarptılarak dava bitirilmiştir.

Irkçılık=Faşizm!

İrkliğin tarihi oldukça gerilere kadar gitse de, bir ideoloji olarak faşizmin tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte ırkçılık da faşizmle birlikte anılmaya başlamıştır. Faşizm, emperyalizmin tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte onun ideolojik olarak en yüksek ve açık diktatörlük biçimi olarak ortaya çıkmıştır. Bir devlet biçimi olan faşizm, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında İtalya ve 1933'de Almanya'da iş başına gelmesini takip eden II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında ve şimdilerde olmak üzere milyonlarca insanın canına mal olmuştur.

Faşizm elbette tesadüfi bir olay değildir. Onu anlamak, sınıfsal özünü ortaya çıkarmak önemlidir. Sınıf savaşımının her aşamasında; köle sahipleri, feodal zorbalar ve burjuvazi kendi zorunu uygulamış ve ezilenleri yok etmek istemiştir. Bu baskı ve yok etme biçimleri, faşizm olarak adlandırılmamaktadır. Faşizmin tarihsel olarak ortaya çıkışını emperyalizmden ayrı olarak izah etmek, öncesinde aramak yanlıştır. Faşizm, proleter devrimler çağında, başta işçi sınıfı olmak üzere, onun öncüsüne, köylüğe ve toplumun diğer katmanları için bir karşı-devrimdir. "Varoluşu rastlantı değildir. Emperyalizmin özünden fışkırmıştır. Tekelci sermaye faşizmle, kendine kapitalizmin bunalımından bir 'çıkış

yolu' aramıştır. Bu gerçek, tekelci kapitalizmin ekonomisinde yatmaktadır; emperyalizmin her türlü politik ve ideolojik görüntüleri son tahlilde bu ekonomiyle açıklanır.

Faşizmin sınıfsal niteliğini belirleyen kökleri işte bu toplumsal ve ekonomik temelde yatmaktadır." (Komünist Enternasyonalde Faşizm Tahlili, s.151)

Faşizmi ve ırkçılığı bu temel siyasal değerlendirmeden ayrı tutamayız. İrkçılıktan söz ettiğimiz yerde faşist bir parti, grup ve nihayetinde karşı devrimci bir ideolojiden söz ediyoruz demektir. Emperyalist ve kapitalist ülkelerde, burjuva demokrasisi görecelidir. Sonsuz ve sınırsız olmayan bir burjuva demokrasisi yoktur. Ekonomik krizin yönetememe krizine evrilmesi veya savaş dönemlerinde burjuva demokrasi rafa kalkar, faşizm gündeme gelir. Tekelci burjuvazinin en gerici, en şoven kesimi iş başına gelir ve faşizmi uygular. Hitler'in 1933 yılında iş başına gelmesi ve 1945 yılına kadar Almanya'da faşist bir diktatörlüğün uygulanması tam da böyle olmuştur.

Almanya'da faşist-ırkçı tüm örgütlenmeler, Alman tekeli burjuvazisinin yedekte tuttuğu bir güçtür. Bu yedek güç, tekelci burjuvazinin savaş ve iç bir ekonomik ve politik kriz döneminde ülkeyi demokratik bir şekilde yönetemediği zamanlarda harekete geçireceği bir güçtür. AfD'nin 3-5 yıl içinde bu kadar güçlenmesi ve 90 milletvekiliyle parlamentoda yer alması tesadüfi değildir.

Faşist hareket, hem kitle tabanı açısından hem silahlı bir güç haline gelmesi bakımından oldukça tehlikeli bir yerde durmaktadır.

AfD, geleceğin yeni Hitler partisi olarak Alman tekeli burjuvazisi tarafından hazırlanmaktadır. yasaklamamaktadır.

Almanya'da faşist hareket, parlamentoda temsil edilmektedir!

Almanya'daki faşist hareketi ikkiye ayırmak gerekir. Faşist örgütlenmenin bir ayağını yer altı faşist örgütleri ve partiler oluştururken, bir ayağını da legal partiler oluşturmaktadır. 6 Şubat 2013 tarihinde kurulan AfD (Almanya İçin Alternatif Partisi) bu legal partilerden biridir. Kurucuları arasında, iş insanları, muhafazakar politikacılar, eski polis şefleri ve ekonomistler bulunuyor. "Frankfurter Allgemeine" gazetesinin eski editörlerinden Konrad Adam, Hamburg Üniversitesi iktisat profesörlerinden Bernd Luce, Alman Sanayi ve Ticaret Odaları (BD) eski Başkanı Olaf Henkel AfD'nin kurucuları arasında. Keza, 2018 tarihinde görevden alınan İstihbarat Başkanı Hans Georg Maasssen'nin de AfD'ye yakın bir isim olduğu ve dönemin AfD Başkanı Frauke Petry'i çağırıp "izlendiklerini" belirterek "buna göre davranın" dediği bilinmektedir.

AfD, Eylül 2017 tarihinde Almanya'da yapılan genel seçimden üçüncü büyük parti olarak çıktı. 2017 genel seçimlerinde oyların % 12.6'sını alarak Almanya Federal Parlamentosu'na 94 milletvekili gönderdi. AfD, taban olarak giderek büyümekte, iç politikada yer yer belirleyici hatta sürükleyici olmaktadır.

Thüringen seçimlerinde CDU ve FPD ile yaptığı gizli pazarlık sonucu, Eyalet Parlamentosu'nda sadece 5 Milletvekili bulunan FPD adayını başbakan seçtirilmesi en bariz gelişmelerden biri olarak hala tartışılmaktadır.

İrkçılıkla mücadele doğru yapılmalıdır...

Sadece Almanya'da değil Avrupa genelinde de ırkçı-faşist partiler giderek güçlenmektedir. Birçok Avrupa ülkesinde ırkçı-faşist partiler ya hükümet ya da koalisyon hükümetlerinde yer almaktadırlar.

Almanya'da da ırkçılıkla mücadele faşist ideolojiyle mücadeleden ayrı değildir. İrkçılık =faşizm şeklinde ele alınarak karşı mücadele geliştirilmelidir. Bundan kopartılan bir mücadele, hedefinden sapmış demektir. Evet, bugün Almanya'da faşist bir düzenden söz edemeyiz. Ancak bu, Almanya'da faşistlerin ve örgütlerinin olmadığı anlamına gelmiyor. Sorun sadece göçmenler değil, devrimciler ve ilericiler de faşistlerin hedefleri arasındadır. Almanya'da ırkçı-faşist parti ve grupların kendilerine taban buldukları zemin göçmenler, İslami kesim ve Yahudilerdir. İşsizlik, ekonomik kriz, konut sorunu, sağlık sorunun nedeni bu kesimlermiş gibi gösterilerek topluma seslenen faşist partiler, rahatlıkla taban bulmaktadırlar. AfD'nin 90 milletvekili ile parlamento-ya girmesi başka neyle açıklanabilir ki?

Almanya'da faşist örgütlenmelerin marjinal parti ve gruplar olduğunu söylemek ise sorunu küçümsemektir. Tam tersine faşist hareket, hem kitle tabanı açısından hem silahlı bir güç haline gelmesi bakımından oldukça tehlikeli bir yerde durmaktadır. Yakalanan en küçük faşist bir grupta bile yüzlerce silah ve askeri malzeme bulunduğu düşünüldüğünde sorunun geldiği tehlikeli boyutu anlamak mümkündür.

Faşist parti ve gruplar artık sadece göçmenleri hedef göstermiyorlar. Liberal politikacılara, ilerici insanlara, devrimci ve demokrat politikacılara, devrimcilere her gün ölüm tehditleri yapılmakta, evleri kurşunlanmakta, saldırıya uğramaktadırlar.

Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde faşist parti ve örgütlere karşı ortak direniş mevzileri yaratılmalıdır. Sorun göçmenleri de aşarak, tüm toplumu ilgilendiren bir boyuta gelmiş bulunuyor. Bunu görerek ortak bir mücadele hattı geliştirilmeden faşist parti ve gruplar geriletilmez.

İşgal ve İlhak Saldırılarından İnsan Kaçakçılığına Uzanan Bir Rejim

“Ensar” ilan edilen göçmenler şimdi de İdlip’te yaşanan ağır askeri kaybın cezasını çekiyor

Başından itibaren Suriye iç savaşına müdahil olan, Suriye halkının göç yollarına düşmesi ve başta Türkiye olmak üzere çeşitli ülkelerde mülteci bir yaşam sürmesinde bir numaralı aktör olan TC ve RTE rejimi, İdlip’te aldığı ağır darbe ve büyük bozgunun ardından yeniden Batıya mültecilerle tehdit etmeye başladı. Reuters’a konuşan ve adı açıklanmayan üst düzey bir Türk yetkili, saldırı sonrası Türkiye’nin, Suriyeli mültecilerin kara ya da deniz yoluyla Avrupa’ya geçişlerini durdurumama kararı aldıklarını duyurdu. Hemen ardından da AKP Sözcüsü Ömer Çelik *“Ortada yeni bir durum var, artık mültecileri tutabilecek durumda değiliz”* dedi.

“Şahsım Cumhuriyeti”nde gelinen aşamada kimsenin kendi başına açıklama yapamayacağını bilinciyle “adı açıklanmayan üst düzey yetkili”nin doğrudan doğruya RTE olduğu anlaşılmaktadır. İdlip’te faşist rejimin askeri kayıpları karşısında, RTE’nin Avrupa emperyalistlerine karşı mülteci şantajına başvurduğu ortaya çıkmaktadır. Öyle ki canlı yayın eşliğinde göçmenler otobüslerle taşınmakta, botlara bindirilmekte ve sınır kapıları zorlanmaktadır. Bu durumun doğrudan doğruya TC devletinin ve RTE rejiminin politikası olduğu RTE’nin İdlip’teki asker kayıplarından iki gün sonra gülerak yaptığı basın toplantısında sarf ettiği sözlerden de anlaşılmaktadır.

RTE, Avrupa emperyalistlerini tehdit ederek *“Ne dedik aylar önce? ‘Eğer bu böyle giderse biz kapıları açmak zorunda kalacağız.’ Rahatsız oldular. İnanmadılar bizim bu söylediğimize. Biz de dün ne yaptık? Kapıları açtık. Dün 18 bin oldu kapıları zorlayıp geçenler (göçmenler). Bugün de 25 bini bulur. Bundan sonra kapıları kapatmayacağız, bu devam edecek”* ifadelerini kullandı.

Bu açıklamaların ardından mülteciler, Yunanistan ve Bulgaristan sınırına doğru akmaya başladı. Kendilerine mikrofon uzatan yerli ve yabancı gazetecilere konuşan çoğu Afgan, İran, Pakistan ve Afrika kökenli genç, yaşlı, çocuklu ailelerden oluşan göçmenler *“Sınırların açıldığı ve Avrupa’ya gidebilecekleri haberlerini cep telefonlarına gelen mesajlardan öğrendik-*

lerini” ve kendilerini taşıyan otobüslerle *“İstanbul’dan sınır bölgesine bedava getirildiklerini”* söylediler. İstanbul’da birçok noktadan mülteciler, minibüs ve taksilerle Edirne’ye taşındı. Edirne Kapıkule Sınır Kapısı’nda yaşanan yoğunluk üzerine bazı göçmenler, yolların dışında tarlaları kullanarak Yunanistan’a gitmek için Pazarkule Sınır Kapısı’na yöneldi. İzmir’de de insanlar yine Yunanistan’a geçmek için sahillerde toplanmaya başladı. Üstelik canlı yayında mültecilerin lastik botlara bindirilerek denize açılmaları haber olarak bile izlettirildi.

Sınır kapısına ulaşan göçmenler ise kendilerine yapılan “kapılar açıldı” duyurusunun yalan olduğunu kısa sürede anladılar. TC esas olarak sınır devriyelerini, sahil güvenliği geriye çekmiş durumda. TC ve RTE rejimi “kapıları açma” meselesinin uluslararası bir sorun olacağını bildiğinden bir yandan “kapıları açtık” demekte diğer yandan ise resmi açıklamalarla bunu yalanlamaktadır. Örneğin TC Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Hami Aksoy, İdlip’deki gelişmelerin Türkiye üzerindeki göç baskısını artırdığını belirterek *“Nitekim gelişmelerden endişeye kapılan ülkemizdeki bazı sığınmacı ve göçmenler Batı sınırlarımıza doğru hareketlenmeye başlamışlardır. Durumun kötüleşmesi halinde bu risk artarak devam edecektir. Dünyada en fazla mülteciye ev sahipliği yapan ülkemizin mülteciler ve sığınmacılara yönelik politikasında bir değişiklik yoktur”* demektedir. Diğer bir ifadeyle Avrupa’ya ve uluslararası kurumlara resmi olarak *“mülteciler ve sığınmacılara yönelik politikamızda bir değişiklik yok”* denmek istenmektedir.

TC, resmi olarak Avrupa Birliği’yle “Geri Kabul Anlaşması” yapmış durumdadır. Bu anlaşmaya göre TC faşizmi, Avrupa’ya ulaşan sığınmacıları kabul etmeyi taahhüt etmiştir. Yunanistan açısından da durum böyledir. Nitekim Yunanistan sıklıkla geri kabul anlaşması çerçevesinde sığınmacıları Türkiye’ye geri göndermektedir. Durum bu haldeyken neden TC ve RTE rejimi böyle bir adım atmışlardır?

İnsan Kaçakçılığı Yapan Şantajcı Faşizm!

Yaşanan durum bize TC ve RTE rejiminin insanlık dışı, faşist karakterini, şantajcı politikasını özetlemektedir. Rejim, doğrudan müdahil olduğu Suriye iç savaşında, insanların yerlerini, topraklarını terk etmek zorunda kalmasına yol açmış, şimdi de bilinçli bir politika izleyerek mültecilerin canları üzerinden pazarlık yapmaktadır. TC ve RTE rejimi tarafından özel politikalarla Türkiye’ye gelmesi teşvik edilen ve “ensar” ilan edilen göçmenler şimdi de İdlip’te yaşanan ağır askeri kaybı gündemden düşürmek ve Avrupa’ya mesaj vermek-tehdit etmek için, tıpkı daha önceden olduğu gibi kullanılmaktadır.

Suriye’de yıllardır yaşanan savaşın suç ortakları, milyonlarca insanın katledilmesinden ve milyonlarca insanın yerinden yurdundan edilmesinden sorumlu olanlar şimdi de mülteciler üzerinden pazarlık yapıp, onları birer şantaj aracı olarak kullanmaktadırlar. TC ve RTE rejimi Suriye iç savaşının başlangıcında Suriyeli sığınmacıların ülkeye gelmelerini teşvik etti. Rejimin bu politikasının amacı, Suriyeli sığınmacıları kullanarak iç savaşta Esad rejiminin devrilmesinde bir silah olarak kullanmaktır. Ancak TC faşizminin

bu politikası, Esad rejiminin devrilmesi nedeniyle başarılı olmadı. Suriyeli sığınmacılar Türkiye’de çok kötü koşullarda yaşamak zorunda bırakıldılar. TC faşizmi sığınmacıları kullanarak, Avrupa emperyalizmden mali yardım almayı hedefledi. Bunda belli oranda başarılı da oldu. Sığınmacılar için kullanılması gereken mali destek alındı ancak bu destek sığınmacılara iletilmek yerine hakim sınıf klüğünün zenginleşmesi için kullanıldı. Bunun en kanıtlarından biri de yine RTE konuşma yaparken bu meseleye değindiği sırada TBMM eski başkanı İsmail Kahraman tarafından yapılan “cebe atma” hareketi oldu.

Gelinen aşamada sayıları milyonlarca ifade edilen ancak uluslararası antlaşmalarda kabul edilen “göçmen”, “mülteci” statüsünde resmi olarak kabul görmeyen Suriyeli sığınmacılar bir kez daha faşizmin Avrupa emperyalizmine şantaj aracı olarak kullanılmak istenmektedir. Faşizm özelde İdlip’te genelde Suriye iç savaşında içine düştüğü sıkışmışlığı gidermek ve başta NATO olmak üzere Avrupa emperyalistlerin desteğini almak için sığınmacıları ileriye sürmekte, onları ölüm yollarına düşmesini teşvik etmektedir. Yani büyük bir insanlık suçu işlemektedir. Nitekim durumdan vazife çıkaran insan kaçakçıları, “Reis bize yol verdi” diyerek, TC yasalarında açıkça suç olan fiillerini gerçekleştirirken gülerak röportajlar vermektedir.

Şu gerçekte unutulmamalıdır; Suriye’de yaşanan iç savaş nedeniyle sığınmacı duruma düşen insanlardan sadece TC ve RTE rejimi sorumlu değildir. Yaşanan bu tablodan Avrupa emperyalistleri de sorumludur. Özelde Suriye, genelde Orta-doğu’da bölge gericiliğiyle izledikleri emperyalist işgal ve saldırı politikası, beraberinde insanların can havliyle göç yollarına düşmesine yol açmıştır. Emperyalistlerin ve bölge gericiliğin kendi çıkarları için uygulamaya koyduğu politikalar haksız savaflara yol açmakta ve mazlum halklar yerlerinden edilmektedir. Bu da yetmemekte, topraklarından kopartılan halklar bu kez de emperyalistlerin ve bölge gericilerinin kendi aralarında pazarlık konusu yapılmaktadır.

Avrupa’ya ulaşma ve kendine ait bir yaşam kurma hayaliyle göç yollarına düşen insanların önemli bir bölümü yollarda katledilmekte, şiddet görmekte, gözaltına alınmakta ya da tutuklanmaktadır. Hedeflerine ulaşanlar ise ırkçı, faşist saldırılara muhatap olmaktadır. Açıktır ki, göçmenliği ve mülteciliği yaratan koşulları ortadan kaldırmadıkça bu sorun da çözülmeyecektir.

ÖRGÜTLÜ YAŞAM

Gerçeklikle kurulan ilişki örgüt yaşamında tayin edici düzeyde önemlidir.

Bireysel yaşamdan örgütlü yaşama geçildiğinde bir dizi düşünsel gerilik ve geçmişten gelen alışkanlık engel olarak karşımıza çıkıyor. Örgütsel ilke ve kurallar çok yönlü kavrandığında ortaya çıkan sorunlara karşı güçlü deneyimler elde edildiğinde, geçmişe ait olan, eski geri olan her şeyden adım adım kurtulabiliriz.

Karşımıza çıkan en ciddi engellerin başında örgütlü yaşamda yoldaşlarla kurduğumuz ilişkide yaşadığımız sorunlar gelmektedir. Eğer yoldaşlarımızla ilişkilerimiz iyiye kural ve ilkeler unutulur, bir kenara bırakılır. Tam olarak uygulanmaz. Uygulanma ve uygulatma görevi hatırlanmaz. Dostlukla yoldaşlık yer değiştirir. Örgütlü yaşam, hedefli ve ilkeli yürüyüş unutulur ya da yeterli derecede önem verilmez. Yoldaşlarla aramız iyiye ilke ve kurallara dair sorun yaşanmazken aramız kötüye ilke ve kurallara dair hatırlama/hatırlatma durumu ortaya çıkar. Dolayısıyla "sorun" yaşadığımızı görürüz. Aramız iyiye ilke ve kurallar gevşetilir. Silikleşir ve unutulur. Örgütün amaçları uğruna savaşımın gönüllü ve bilinçli topluluk olarak gerçekleştirildiği unutulur. Adım adım, parça parça ahab çavuşların bir arada olduğu bir gruba dönüşülür. Örgütün sıkı disiplinden uzaklaşması, gevşetilmesi ve liberalize edilerek bozulması böyle başlar. Unutma ve hatırlama ya da hatırlatma/unutturmama durumları ilke ve kurallara göre değil kurulan ilişkinin iyi ya da kötü oluşuna göre ayarlanmakta ve düzenlenmektedir.

Algısal bilginin kırılması...

Örgüt, devrim amacına uygun bir şekilde gerçeğe en yakın bilgilerin toplanması, doğru ve yanlışa göre ayrıştırılarak düzenlenmesi ve yeniden biçim verilerek bir üst aşamaya sıçratılması göreviyle karşı karşıyadır. Özellikle yoldaşlardan bilgi alırken dikkat edilmesi gereken en önemli nokta bilginin kendine göre mi yoksa gerçeğe en yakın şekliyle mi alınması durumudur. Gerçekle militan arasındaki ilişkide bilginin aşınması ve kırılması durumları yaşanabilir. Herkes gerçeğin gözüne korkusuzca bakarak bilgi vermez ya da aktarmaz. Bilginin eksik, istendiği ve duyurulmak istendiği

şekillerde, gizlenmek saklanmak ihtiyacı duyulduğu verilme durumları yaşanabilir. Sorumluların-komutanların durdukları yere çıkarlarına göre karar verileceği durumlar olabilir.

Dolayısıyla bilgilerin (daha doğrusu algıların-verilerin) toparlanma sürecinde sağlam bilinç dikkatli ve sorgulayıcı bir göz, analizci bir bakış açısına ihtiyaç vardır. Yoksa eksik, yetersiz, abartılı ve kişinin durumuna-çıkarlarına göre bilgiler toparlanabilir. Bilgiler aktarılırken sorgulayıcılık üzerinden, uyanıklık içinde hareket edilmelidir.

Gerçeklikle kurulan ilişki örgüt yaşamında tayin edici düzeyde önemlidir. Eksik, abartılı, gerçeği kendine göre değiştiren ve çıkarına göre düzenleyen, olumsuz görüp olumluyu görmeyen ya da tersi durumların yaşanabileceği hesaplanmalı ve öngörülmalıdır.

Duyarlılıkta öncelik!

Hangi konuya ve soruna karşı duyarlıysak, o konuda ilkeli, tutarlı ve sağlam olma durumu hali yaşanması ancak hangi konu ve soruna karşı duyarlı değilsek o konuda ilkeli olma, sağlam durma-tutarlı olma ve unutulma hali kabul edilemez. Burada tek yanlılık başa bela durumu yaratır. Karar alma, planlama ve düzenleme yapmaya engel olur.

Önem verilen, önemli görülen konulara karşı duyarlı, önem verilmeyen, önemli görülmeyen konularda duyarlılık olma durumu kabul edilmemelidir. Militana, komutana dokunulan konuda duyarlı olunması, dokunmayan konuda daha az duyarlı ve dikkatli olunmaması durumu başka bir eksikliklerdir. Bu durumda liberalizmin başka bir türü yaşanır.

Devrime, halka, örgüte, özgürlüğe, yoldaşlara ait hemen her konu, her sorun

kendi özgüllüğü içinde önemlidir. Mücadelenin gelişimi açısından bazı süreç ve dönemlerde bir konu taşıdığı özgünlük-taşıdığı ihtiyaç ve gereklilik açısından ön plana geçerken bazı süreçlerde başka bir konu özgünlük ve ihtiyaç açısından ön plana geçebilir. Burada sorun yoktur. Ancak halkın-örgütün değil de militanın kendi durduğu yere ve ihtiyacına göre duyarlılık ve duyarsızlık gibi öncelik ve sonralık gibi bir belirleme ve durum tespiti yaşanırsa burada ciddi yanlışlık var demektir.

Örneğin işçi sınıfının sorun ve görevleri, kadın özgürlük mücadelesinin karşısına çıkarılamaz. Ya da ezilen ulusların, dillerin inanç ve cinslerin özgürlük mücadelesinin karşısına başka bir mücadele çıkarılamaz. Her iki özgürlük mücadelesi taşıdığı önem, kapladığı yer ve taşıdığı ihtiyaç açısından önemli ve duyarlılık isteyen konulardır. İşçi alanında çalışılıyorsa işçi alanı önemli diğer mücadeleler daha az önemli ya da önemsiz olursa yanlışlık buradadır. Biri önemsenirken diğer bir mücadele alanı ve sorunu önemsenmiyorsa sorun buradadır. Hiçbir mücadele alanı diğer mücadele alanının karşısına konmamalı ve çıkarılmamalıdır. Ulusların, dillerin, inançların özgürlük mücadelesi, kadın, LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi, işçilerin sömürüden kurtulma mücadelesi, devrimci ve tüm tutsakların özgürlük mücadelesi birlikte ele alınıp örgütlü bir tarzda duyarlılıkla yürütüldüğü zaman birlikte kurtuluş fikri gerçek ve somut olacaktır. Öncelik sonralık, esas/tali toplumsal sınıfsal gelişme açısından düzenlenebilir. Ancak asla birbirinin karşısına karşıtı olarak çıkarılmamalıdır.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Ahmet Muharrem Çiçek (Apo)

Elazığ Karakoçan doğumlu Ahmet Muharrem Çiçek üniversite okumaya geldiği İstanbul'da devrimcileşti. Süreç içinde militanlaşan Çiçek, devrimci yaşamını Proleterya Partisi'nde sürdürmeye devam etti. Ahmet Muharrem Çiçek, 19 Mart 1973 tarihinde İstanbul Şehremini'de polislerle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Binalı Yiğit

Dersim Pülümür'lü Binalı Yiğit Proleterya Partisi'nin düşünceleriyle çalışmak için gittiği Almanya'da tanıştı. Yiğit, Almanya'da ATİF'in kuruluşunda da etkin bir rol oynayarak birçok eylemde rol aldı. Binalı Yıldırım Almanya'dan dönerken 12 Mart 1979'da Şereflikoçhisar yakınlarında geçirdiği trafik kazasında ölümsüzleşti.

Niyazi Gündoğdu

1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul'da Proleterya Partisi saflarında mücadele yürüttü. 1977 yılında faaliyet yürüttüğü Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der)'nin basılmasıyla tutuklandı. Serbest bırakıldıktan sonra zorunlu askerliğe götürülen Gündoğdu, daha sonra memleketine döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız

Dersim Hozat'lı Hıdır Yıldız, 1968 yılında doğdu. 14 yaşında tanıştığı gerillalara 17 yaşında katıldı. 17 Mart 1985'te Hıdır Yıldız'ın da aralarında olduğu birlik, bir görev için gittikleri Hozat'a bağlı Mıstıkan köyünde pusuya düştü. Yaralı olarak ele geçen Yıldız maruz kaldığı işkencelere karşın tek bir kelime vermedi. İşkenceciler onu kurşuna dizerek katletti.

Kenan Demir (Mehmet Ali-Özgür)

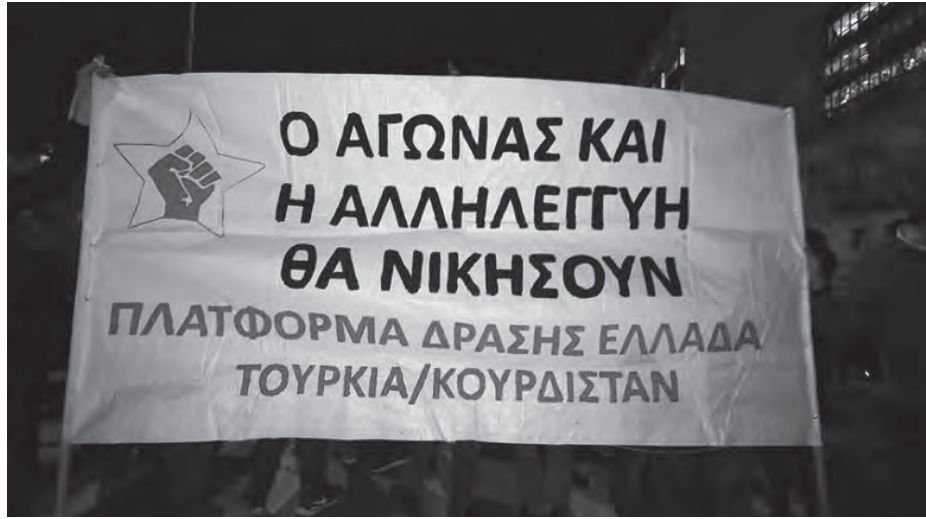
Kenan Demir, 2 Mart 1970 yılında Erzincan'da doğdu. Proleterya Partisi ile ailesiyle birlikte yerleştiği İsviçre'de tanıştı. Partili olmanın genç adaylarından olan Kenan Demir, 5 Mart 1998 günü İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu ölümsüzleşti.

Bağderesi Şehitleri

Proleterya Partisi önderliğinde savaşan Halk Ordusu'nun üç gerillası, 8 Mart 1999 tarihinde Tokat merkeze bağlı Bağderesi (Çöregibüyük) köyünde TC ordusunun attığı genel pusunun yanı sıra köyün çeşitli evlerine attığı hücre pususu sonucu çıkan ve yarım saat süren çatışmada savaşarak ölümsüzleşti. Ayfer Celep (Emine), Münire Sağdıç (Meral), TKP/ML militanı, Kemal Tutuş (Polat) ezilen halkımızın bir parçası olarak emekçi kadınlarımızın da kurtuluşunu hedefleyen savaşta yerleri ve bu uğurda şehit düşüşleriyle, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü daha anlamlı kıldılar.

Atina: “İrkçılığa Karşı Birlikte Savaşalım!”

Yunanistan'da 5 Mart günü Atina, Selanik ve Patra gibi şehirlerde on bin kişi sokaklara çıkarak ırkçılığa lanetledi ve sınırların açılması talebini dile getirdi.

Atina: Yunanistan'da Atina, Selanik ve Patra gibi şehirlerde on bin kişi sokaklara çıkarak ırkçılığa lanetledi ve sınırların açılması talebini dile getirdi.

Mülteci karşıtı politikaların protesto edildiği eylemlerde “Sömürü, savaş ve ırkçılığa karşı birlikte savaşalım”, “Ne sınırlar kapatılsın ne toplama kampları açılsın” gibi sloganlar atıldı.

Atina'da 5 Mart akşamı bir araya gelen binlerce kişi de benzer sloganları atarak mültecilere dönük saldırıları protesto etti. Saat 18.30'da Akademia'da bir araya ge-

len kitle buradan Sintagma Meydanı'na, Parlamento önüne yürüdü. Buradan AB temsilciliğine yürümek isteyen kitlenin önü polis otobüsleriyle kesilerek geçişine izin verilmedi. Bunun üzerine bir süre polis barikatı önünde slogan atan eylemciler daha sonra Akademia önüne dönerek eylemlerini sonlandırdı.

Yunanistan Eylem Birliği Platformu Türkiye/Kürdistan da eyleme “Mücadele ve Dayanışma Kazanacak!” yazılı pankartı ile katıldı ve “Faşist Erdoğan”, “Faşizme karşı tek yumruk, tek barikat”, “Faşizme karşı omuz omuza” gibi sloganlar attı.

Platform ayrıca konuyla ilgili bildirisinin de dağıtımını da yaptı.

Midilli'de Mültecilere Yönelik Saldırlara Karşı Antifaşist Eylem

TC hükümetinin şantaj unsuru olarak kullandığı binlerce mülteci, hükümetin “sınırları açtık” açıklaması nedeniyle kara ve deniz sınırlarına akın etti.

Ayvalık'ın karşısında bulunan Midilli adasının Thermi limanında toplanan yaklaşık 50 kişilik grup, botlardaki mültecilere “Defolun gidin”, “Türkiye'ye geri dönün” diye bağırırken görüntülerini çeken gazetecilere de saldırdı.

Limanda yaşananlara dair görüntülerin haber sitelerinde ve sosyal medyada paylaşılmasının ardından mültecilerle dayanışmak için toplanan Midillililer ise

3 Mart günü “antifaşist yürüyüş” gerçekleştirdi.

Mültecilere Yönelik Saldırıları Zürih'te Protesto Edildi

Zürih: Avrupa'ya geçmek isteyen yüz bini aşkın mülteciye yönelik yapılan saldırılara karşı İsviçre'nin Zürih kentinde protesto eylemi yapıldı

Saldırıların sonucu, bir teknenin alabora olması ve bir çocuğun ölmesini protesto etmek için 3 Mart tarihinde İsviçre'nin Zürih kentinde, İsviçre'deki göçmen ve sivil toplum örgütlerinin çağrısıyla Zürih merkez tren istasyonunda bini aşkın kişi toplandı.

Eylemciler, “Mültecilerle şimdi dayanışma zamanı”, “Mültecilerin ölümlerini durdurun, sınırları kaldırın” yazılı pankart ve dövizler taşıdı. Sık sık başta Türkiye ve Yunanistan olmak üzere Avrupa devletlerinin mültecileri kendi çıkarları uğruna ölüme gönderen politikalarına karşı sloganlar atıldı, mültecilerle dayanışma çağrıları yapıldı.

Burada eylem komitesi adına yapılan konuşmalarda, “Türk devleti çeşitli bahanelerle Suriye topraklarını işgal ettiği ve burada yaşayan insanları yurtlarından ederek mülteciliğe zorladığı dile getirildi. Konuşmaların ardından yürüyüşe geçen eylemciler, kent merkezinde yaklaşık 2 buçuk saat boyunca sloganlar atarak yürüyüş yaptı. Eylem Helvetiaplatz alanında sonlandırdı.

Atina'da Kadınlar Mültecilere Saldırıları Protesto Etti

Atina: Atina'da feminist kadınlar Yunan hükümetinin sınır politikalarını 4 Mart günü Parlamento önünde protesto etti.

Yunanistan'da Kamia Anohi (Taviz Yok) Feminist Kolektif, Yunanistan'ın sınırda mültecilere yönelik saldırılarına karşı Yunan Parlamentosu önünde eylem yaptı. “Faşizme karşı feminizm” şiarıyla bir araya gelen yüzlerce kişi, Syntagma Meydanı'ndaki havuza, üzerinde farklı dillerde “sınırları açın” yazılı kağıttan kayıklar bıraktı.

Ayrıca, insan zinciri oluşturuldu. Feminist kadınlar, eylemlerini hayatları ve özgürlükleri için zorlu bir yolculuk geçiren ve ırkçı saldırılara maruz kalan mülteci “kızkardeşlerine” destek için yaptıklarını açıkladı. Eylemde, “Göçmen ve Yunan kadınları biz biriz. İrkçılar, problem sizsiniz”, “Yunanistan, Türkiye ve Makedonya'da kahrolsun faşizm ve ataerki” şeklinde sloganlar atıldı. Ayrıca Kürtçe “Jin, jıyan, azadi” sloganı da atıldı. Bir süre Syntagma Meydanı'nda yolu trafiğe kapatan kadınlar, eylemlerini sonlandırdı.

ATİK YDG 30. yılında; Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

ATİK Yeni Demokratik Gençlik 29 Şubat – 1 Mart tarihlerinde 30'uncu kongresini gerçekleştirdi. ATİK YDG, Avrupa'da göçmen gençliğin sorunları doğrultusunda örgütlenen 30 yıllık bir gençlik geleneği olarak alternatif bir örgütlenme modelini de beraberinde getiriyor.

30 yıllık mücadele tarihinden öğrenerek gerek işçi gerekse öğrenci gençlik içerisinde örgütlenmeye devam eden ATİK YDG, sistemin düşünmeyen bireyler yetiştirme politikalarını boşa çıkarmak için yeni mücadele yılında sokak-

ları, okulları ve iş yerlerini hedef noktası haline getireceklerini haykırıyor.

“Gençliğe sahip olan geleceğe de sahip olur”

Kongre başta YDG'nin onur üyeleri olmak üzere, devrim ve demokrasi mücadelesinde hayatlarını yitiren tüm insanları anmak için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Devamında YDG'nin bir senelik faaliyet raporu tartışıldı. Bunun yanı sıra kongremize Yeni Kadın, Friday For Future, ATİK, internationalistisches Bündis FFM, Rebell ve Rote Hilfe mesajlarını sundular.

Ardından perspektif taslağı okunup, tartışıldı. İkinci gündem de Denetim Kurulu'nun raporu okundu. Yeni organların seçiminin ardından kongre sonlandırıldı.

ATİK YDG kongresinde, çeşitli konuları ve insanların hayatlarını doğrudan etkileyen güncel sorunlarını perspektifine aldı. Bunlardan kısaca bahsedecek olursak; halk ayaklanmaları, iklim sorunu, yeni polis yasaları ve en önemlisi ırkçılık gibi meselelerdi.

Genel olarak başarılı bir kongre ve mücadele yılını geride bırakan ATİK YDG, gençliğe sahip olan geleceğe de sahip olur şiarı ile bir gençlik mevzisi olmaya devam edeceğini yeniden ilan etti.

44 yıllık mücadele: “Tohum Kültür Merkezi!”

Ulm Tohum Kültür Merkezi 44. Genel Kurulu'nu başarıyla gerçekleştirdi. Dernek lokalinde tüzük gereği yeterli üye sayısı toplanarak 44. Genel Kurul gerçekleştirildi.

Saygı duruşu ve divan seçildikten sonra siyasi perspektif yazısı ve faaliyet raporu sunuldu. Sinevizyon eşliğinde sunulan faaliyet raporunun ardından üyelerin değerlendirmesi alındı. Bir yıllık faaliyet olumlulukları ve yetersizlikleriyle ele alınarak değişik ve geniş bir yelpazede tartışıldı. Tartışmaların ardından gelen eleştirilere 43. Yönetim adına cevap verilerek, faaliyet raporu üyeler tarafından bir yıllık sürecin değerlendirildiği tartışmalardan sonra yapılan oylamayla yönetim kurulu aklandı.

Mali raporun okunmasıyla birlikte, bu alandaki değerlendirme ve denetim raporunun okunmasının ardından mali raporda onaylanarak, 43. Yönetim Kurulu tamamen aklanmış oldu.

Kongreye Münih ATİK dava tutsakları adına katılan bir tutsağın, uzun süren bu davada kar-kış demeden emeklerini esirgemeyen tüm kurum, kuruluş ve emekçilere teşekkür ederek, süreç hakkında düşüncelerini dile getirmesi uzun alkışlarla karşılık buldu. Kongreye SYKP, Ulm Alevi Kültür Merkezi, ADHF, Sol Parti de katılarak kongreyi selamladı.

Kongre, 44. Yönetim ve Denetim organlarının seçilmesinin ardından, dilek ve temenniler bölümünde yeni döneme ilişkin önerilerin alınması ile son buldu. Tohum Kültür Merkezi'nin 44 yıllık bir kurum olarak Ulm'de demokratik bir mevzi olduğu gerçeği vurgulandı ve bunun daha da ileriye taşınması için sunulan önerilerle kongre başarıyla son buldu.

Fransa'da koronavirüs salgını ilişkin alınan kararı açıklayan Sağlık Bakanı Olivier Véran, “Ulusal düzeyde bin kişiyi aşkın tüm eylemler bundan böyle yasak” dedi.

Fransa'da Bin Kişiyi Aşan Tüm Eylemler Yasaklandı

Fransa'da koronavirüs (Covid-19) salgını nedeniyle, katılım sayısı bini aşan tüm eylemler yasaklandı.

Elysée Sarayı'nda düzenlenen Güvenlik Konseyi toplantısı ardından açıklamada bulunan Sağlık Bakanı Olivier Véran, “Ulusal düzeyde bin kişiyi aşkın tüm eylemler bundan böyle yasak” dedi.

Bugüne kadar 5 bini aşkın kişinin katıldığı eylemler yasaklıydı. Bu nedenle çok sayıda etkinlik iptal edilmişti. Bunlar arasında 20-23 Mart tarihlerinde öngörülen kitap fuarı da var.

Cumartesi günü imzalanan kararınameye göre, 31 Mayıs olarak öngörülen yasaklar 15 Nisan'a çekildi.

Alınan kararın PSG-Dortmund Şampiyonlar Ligi maçı ile Six Nations turnuvasını da etkilemesi bekleniyor. Bakan, istisnaların öngörüldüğünü belirtse de net bir ifade kullanmadı. Etkinlikler ve eylemler konusunda yaşam için yararlı olup olmadığı konusunda ki kararı valilikler ve bakanlıklar verecek.

Çin'de ortaya çıkan ve onlarca ülkeye yayılan koronavirüs, Fransa'da bin 209 kişiye bulaşırken, 19 kişi hayatını kaybetti. Ayrıca ülkede eğitim gören 12 milyon çocuktan 300 binden fazlası kapatılan okullardan etkilenenler.

“Mülteci ve Çocuk Haklarının Tamamı İhlal Ediliyor”

Türkiye’deki mülteciler konusuna ilişkin İHD Çocuk Hakları Komisyonu üyesi Özgür Barış Demir ile görüştük.

27 Şubat’ta İdlib’te TC askerlerine saldırının ardından TC hükümeti sınır kapılarını açtığını açıklayarak binlerce mülteciyi sınırlara ‘gönderdi’. O günden itibaren yüz bini aşkın kişi iyi bir yaşam umuduyla yollara düştü ancak sınıra varıldığında durumun pek de parlak olmadığı anlaşıldı. Sınırın diğer tarafında Yunan polislerinin saldırılarına bu tarafta da bol miktarda ırkçılığa maruz kalan mülteciler şu an iki arada bir dereye yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Biz de konuyla ilgili sınır kapılarına giderek orada gözlem yapan İHD heyetinden Özgür Barış Demir ile konuştuk.

-Siz Çocuk Hakları Komisyonu olarak sınır kapılarında yer aldınız. Orada yaşananlarla ilgili gözleminiz nelerdir? İnsan hakları savunucusu olarak süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

İsmim Özgür Barış Demir. 3 yıldır İnsan Hakları Derneği Çocuk Hakları Komisyonunda yer almaktayım. Biz olayın haberini alır almaz İHD İstanbul Şube Başkanımız ve üyelerimizden oluşan ilk heyetimimiz oraya gidip gözlem yaptık. Onların çizdiği genel tablodan yola çıkarak göçmen sayısının her gün daha da arttığını ve durumun daha detaylı gözlemlenmesi gerektiğini düşündüğümüzden dolayı biz de oraya gittik. Amacımız daha çok çocuklara odaklı gözlem yapmaktı. Biz de 1 Mart günü oraya vardık. İlk gözlemlerimiz sokaklarda çok fazla araba trafiği olduğuydu. İnsanları arabalarla İpsala yakınlarına bırakıyorlardı. Oradan da insanlar sınır kapısına yöneliyordu. Tabii insanlar sadece İpsala’ya gitmiyorlardı. Sınır çevresindeki tarlalara da akın ediyordu. Buralarda insan kaçakçılığını bariz bir şekilde görüyorduk. Transporter tarzı arabaların koltuklarını sökerek insanları araca dolduruyorlar ve o şekilde sınıra taşıyorlardı. İki mültecinin para sayıp kaçakçılara verdiğini bizzat kendim gördüm. Bu tarz durumlar sınır civarında büyük bir alana yayılmış durumdaydı. İpsala’dan Pazarkule’ye kadar olan hat boyunca aile ve arkadaş grupları halinde sadece sırt çantalarıyla sınıra doğru yürüyorlardı. Lakin Kapıkule (Bulgaristan sınırı) bomboştı.

SÖYLEŞİ

Bu tablo çok büyük bir trajedi idi çünkü o insanlara “biz size kapıları açıyoruz, hiçbir şey olmadan karşıya geçeceksiniz, Avrupa’ya geçişler için kapılar açıldı” diye bilgi verilmiş. Kamuoyunda da sürekli bu söylemler üzerinden bir algı oluşturuldu. Biz İpsala’nın sınır kapısına gittiğimizde insan yoğunluğu giderek artıyordu. Oradaki insanlarla alelade görüşmeye başladık. İner inmez ilk gördüğümüz kişiyle birlikte insanlar dertlerini anlatabilmek için yanımıza gelmeye başladılar. Orada yaşadığı mağduriyeti dile getirecek hiçbir merci yoktu. Sadece belediyenin oraya gönderdiği temizlik işçileri vardı. İlk gördüğümüz insanlar, buraya gelmeden bir ay önce sigortalarının kesildiğini, sağlık haklarından faydalanamadıklarını, çocuklarının okula gidemediklerini ve bunun üzerine Avrupa’ya geçişlerin serbest olduğunu duyduklarında buraya gelmeye karar verdiklerini söyledi. Buraya nerden geldiklerini, nasıl geldiklerini sorduğumuzda ise Urfa’dan, Erzincan’dan ve Maraş gibi bölgelerden kendi imkânlarıyla İstanbul’a, oradan da kaçakçılara kişi başı 100 dolar vererek sınıra geldiklerini söyledi.

“Kaçakçılar mağduriyeti fırsat bilip istismar ediyor”

Yani insan kaçakçılarının, bu insanların mağduriyetinden faydalanıp istismar etmesi de söz konusudur. Konuştuğumuz kişilere neden burada yığılma olduğunu, niye karşıya geçemediklerini sorduğumuzda ise “Yunan askerleri karşıya geçtiğimizde eşyalarımızı, cep telefonumuzu gasp ediyor, kıyafetlerimizi soyuyor ve çıplak bir şekilde bizi geri gönderiyor” dediler. Neden halen burada olduklarını sorduğumuzda ise sınırdan geçebileceklerini düşündükleri için geri dönmediklerini

söylediler. Gördüğümüz insanlar genelde Afgan’dı. Sadece bir Efrin’li 4 çocuklu aile gördüm. Çok perişan haldeydiler. Babanın ayağına Efrin’de kurşun isabet etmiş, fazla yürüyemiyordu. Bir Özbek aile ile görüştük. Bize şunu söylediler: “Biz burada düşük ücretlere çalışıyoruz ve sağlık güvencemiz yoktur.” Ailenin çocuğuna neden okula gidemediğini sorduğumuzda ise gitmek istemediğini kendisini orada dışladıklarını söyledi. Hocaları babasına okula almayacaklarını söylediğini de belirtti. Özbek baba oturum alamadığı için Türkiye’de kalamayacağını ve mecburen gitmek zorunda kaldığını belirtti. Bunun dışında Nijerya’lı, Özbek, Afgan gibi birçok yerden insanlar sınırdaydı. Suriyeliler azınlıktaydı. Mülteciler genel olarak baktığımız zaman devletler tarafından tanınmak istiyorlar. Bu sorun bu insanların işgücü olarak, cinsel anlamda olarak sömürülmesini getiriyor.

-Geçişler esnasında problem yaşanıyor mu?

Sınır kapılarında Ticari tır araçları sırada bekleyip sınırdan geçerken, yani ticaret devam ederken, bir yandan da insanlık dramı gerçekleşiyordu. O insanları bir meta, bir savaş aleti olarak kullanıldığı apaçıktı. Daha sonra bir GBT esnasında polise kapıların açık olup olmadığını sorduğumuzda açık olmadığını söyledi. Biz de bu insanlara neden kapıların açık olduğunu söylediğini sorduğumuzda ise “Cumhurbaşkanımız bu konuda açıklama yapmıştır, ne dediyse odur” gibi bir açıklama yaptılar. Biz insan hakları örgütü üyeleri olduğumuzu, burada hak ihlali durumu olduğunu ve bu durumu belgelememiz gerektiğini söylediğimizi de ise engellendik.

Kapıkuleye bir şekilde ulaştığımızda orada kimsenin olmadığını, sadece yanlışlıkla bırakılan birkaç grubun Pazarkule’ye yürüdüğünü gördük. Pazarkule’ye tekrar gittik polisler insan hakları örgütü olduğumuzu ve burada hak temelli gözlem yapacağımızı söyledik ve polisler bize geçiş izni verdi.

Polislerde de bir kafa karışıklığı vardı. Çünkü bizi engelleyen polisler izin veren polis aynı kişi değildi. Pazarkule’ye gittiğimizde artık jandarma bölgesindeydik. Onlara da Pazarkule’ye gitmek istediğimizi söyledik ve yine engellendik. Orada ise mülteciler bırakılıyor, TC vatandaşları bırakılmıyor. Jandarma bunun Valilik talimatı olduğunu söyledi. Orada beklerken basının da çıkarıldığını gördük. Yandaş basın da çıkarılıyordu. Sonra jiplerle insanlar gelmeye başladı. Onlar da ilk başta engellendiler. Daha sonra bir telefon görüşmesi yapıldı ve geçişlerine izin verildi.

Daha sonra içeri girebildik. İçeri dediğimiz yer de büyükçe bir tarla alanı. Tek yerde jandarma var diğer yerlerde yok. Oradaki insanlarla konuştuğumuzda, “neden gitmek istiyorsunuz” dediğimizde bize “mecbur bırakıldık” diyorlardı. Yani burada mültecilik hakları verilmeden buna mecbur bırakılan insanlardan söz ediyoruz. Bekleyen insanlara sürekli gaz saldırıları yapıyordu. Çok sayıda çocuğun çığlıkları, bağırışları. Resmen bir savaş durumu vardı orada. Gazdan etkilenen insanlar, çocuklar, ısınmak için ateş yakmışlardı. Kendilerine naylonlardan bir sığınak yapmışlardı ve çocuklarını oraya koymuşlardı. Isınmak için ateş yakmışlardı ve atılan gazlardan etkilenmedikleri zaman da ateşten etkileniyorlar. Ve meydalarda görünen yaşananların sadece bir kısmı. O atmosferin içine girdiğinizde kendinizi bir savaştaymiş gibi hissediyorsunuz. Her an her yerden bir gaz kapsülü isabet edebilirdi, ki ayaklarımızın önüne de Yunan polislerinin attığı gazlardan düştü.

-Peki son olarak; Mültecilerin durumuna dair ne söylemek istersiniz?

Şu anda zaten Yunanistan tarafında bir hareket yok. Bir diplomatik süreç ve bu süreçte 100 binlerce insanın dramı yaşanıyor. Şu anda sınır kapılarında büyük insan hakkı ihlalleri gerçekleştiriliyor, çocuk hakları sözleşmesinin bütün hakları ihlal ediliyor. Orada derhal insan hakları savunucularının dinlenmesi gerekiyor. Acilen adım atılmalı, çünkü sürecin devamı daha büyük acıların yaşanmasına sebep olacak.

AKP'nin Çöken Suriye Politikasının Son Halkası: İdlib!

AKP iktidarının ekonomik kriz, yoksulluk, işsizlik sarmalından çıkış arama noktası son 3 yıldır olduğu gibi devam ediyor: Savaş!

Savaş, Türkiye'de AKP iktidarının şu anda can simidi haline gelmiş durumda. 2016'dan sonra içeride OHAL ve KHK'larla yönetmeye çalıştığı ülkeyi bugün isimsiz OHAL anlamına gelen 'eylem ve etkinlik yasaklarıyla', dışarıda ise savaş politikalarıyla yönetmeye çalışıyor. Bu politika doğrultusunda kendisine düşman görerek savaş ilan ettiği son halkalarından birisi Libya diğeri ise İdlib oldu.

Ancak TC devletinin İdlib meselesi, Suriye ve Rojava'ya yönelik önceki saldırılarında olduğu gibi çok yönlü ele alınması gereken ve Orta Doğu'daki emperyalist politikaların hangi eksenine bağlı-bağımlı olduğu noktasında durulması gereken bir süreç.

TC devletinin İdlib başta olmak üzere Libya ve diğer sahalarda varlık göstermesi, elbette ki bölge üzerinde hesapları devam eden emperyalist devletlerin çelişkileri doğrultusunda oluyor. Suriye'de ise deyimi yerindeyse 'rüzgar nereden eserse, oraya savrulan' bir politik hat(sızlık) var. Suriye ve özelinde İdlib meselesinde hem ABD hem de Rus emperyalizmine yönelen ancak her iki taraftan da umduğunu bulamayan bir devlet gerçekliği var.

Suriye iç savaşının başladığı ilk günlerden bugüne TC devleti Suriye politikasını 2 strateji üzerine kurdu; bunlardan ilki Suriye'deki Kürt kazanımlarına vurabileceği her alanda ket vurmak ve gerekirse işgal girişimleriyle önünü kesmek. İkincisi ise 'ılımlı muhalefet' diyerek palazlandırdığı, silahlandırdığı çetelerle Suriye rejim hükümetine karşı savaşı sürdürerek 'oyun kurucu' olmak. Bu iki strateji, AKP'nin neo-Osmanlı, yayılmacı ideolojisinin Suriye ayakları olarak iç savaş boyunca kullanıldı.

AKP iktidarı bu ideoloji doğrultusunda savaşın ilk yıllarında ABD emperyalizmi ile kol kola giriyordu. Suriye'de 'ılımlı muhalifler' noktasında birleşen ve NATO'nun da Suriye hükümetini sürekli 'kimyasal bomba' iddialarıyla sıkıştırmasıyla birlikte TC-NATO-ABD üçlüsü bu sahadaki beraberliğini bir süre devam ettirdi.

Ancak AKP'nin neo-Osmanlı hülyaları çok uzun sürmedi. TC'nin neo-Osmanlı politikaları 2014'te Kobanê'de IŞİD çetelerinin mağlub edilmesi, Halep'in El-Nusra artığı çetelerden temizlenmesi ile hüsrana uğradı.

*Herkesin malûmu üzere
5 Mart'ta imzalanan
anlaşmada TC devleti tüm
imkanlarıyla 'savunmaya'
çalıştığı bölgelerden çıkarak
nihai yenilgisini aldı. Bu
anlaşmanın da uzun soluklu
olmayacağı aşîkar. İdlib cihatçı
çeteler için pimi çekilmiş el
bombası misali duruyor.*

Sürecin ilerisinde ABD'nin yönünü Rojava'ya çevirerek orada etkin bir rol alması, AKP için Suriye'de ABD emperyalizmiyle bir nebze yolun sonu oldu. ABD emperyalizmi bu 'ılımlı muhalif' çetelerin sahada yavaş yavaş yok olmasından sonra o bölgeleri 'kendî haline bıraktı'.

ABD'den umduğunu bulamayan TC devleti ise yönünü Rusya-İran ikilisine çevirerek 2017'de zirveler sürecine başladı. Zirvelerin ilki Kasım 2017'de Soçi'de, ikincisi Nisan 2018'de Ankara'da, üçüncüsü Eylül 2018'de Tahrân'da ve sonuncusu Şubat 2019'da Soçi'de yapılmıştı. 'Gerilimi Azaltma Bölgeleri', askeri gözlem noktaları, İdlib'i terör örgütlerinden arındırma hedefiyle Soçi Mutabakatı ve anayasa komitesi çalışmaları bu süreçle geldi.

Bu zirvelerde TC'nin hedefi kendisine bağlı savaşan çetelerin son kalesi olan İdlib'de başlayacak operasyonu uzatabildiği kadar uzatmaktı. Çünkü Suriye rejiminin öncelikli hedefi Halep'ten Şam'a güneyde Dera'ya kadar devam eden hattı kontrol altına almaktı. Bu bölge de İdlib rejimi için her ne olursa olsun alınması gereken noktaydı.

TC ise bu operasyonu uzatmakla birlikte Rojava'ya yönelmek için Rusya'dan 'izin' koparmaya çalışıyordu. Nitekim Efrîn'le başlayan işgal süreçleriyle bu istediklerini elde etti. Ancak Soçi ve Astana'da imzalanan anlaşmalarda TC devletine verilen görevler yerine getirilmedi.

Bu sözleşmelerde TC'ye verilen görevler; İdlib'de cihatçıları ağır silahlarından arındırmak, ılımlı muhaliflerle cihatçıları ayırt etmek, kritik M5 ve M4 kara

yollarını cihatçılardan temizleyerek 20 km'lik silahtan arındırılmış bir güvenlik bölgesi oluşturmaktı. TC devleti Rusya ile Soçi'de imzaladığı ilk anlaşmanın ardından ikinci bir Soçi daha imzaladı. Burada ise ilk Soçi bildirisinde olmayan bir ibare eklendi ve "Başkanlar (...) Suriye Arap Cumhuriyeti'nin egemenlik, bağımsızlık, birlik ve toprak bütünlüğüne güçlü ve sürekli bağlılığı vurgular" denildi.

Bu görevlerin gerçekleşmesi/denetlenmesi için TC, İdlib'de 12 adet gözlem noktası da oluşturdu. TC'nin, 2 yıla yakın bir süredir aldığı bu görevleri yerine getirmede yani Soçi mutabakatını uygulamada isteksiz davranmasından/yapmak istememesinden kaynaklı Rusya Ağustos 2019'da, Suriye ordusuyla bunları gerçekleştirmek için harekete geçti. Suriye ordusu 5 Ağustos 2019'da Soçi'yi fesh ettiğini duyurdu ve İran milis güçlerini de Suriye ordusuna destek olarak arkalarına aldılar.

Suriye ordusu aldığı bu kararı takiben Rusya'nın da desteğiyle M-4,M-5 karayollarına doğru harekete geçmeye başladı. İdlib'i güneyden kuşatmaya alarak hem İdlib'i kontrol altına almak hem de Halep'te nihai zaferini kabul ettirmek isteyen Suriye ordusu geçen ay Halep'i tamamen temizlediğini ve M-5 karayolunda kontrolü sağladığını duyurdu.

TC devleti ise bu gelişmeler üzerine Rusya'ya Suriye devletinin Soçi ile anlaşmaya varılan bölgelere geri çekilmesi çağrısında bulunarak kendine bağlı çetelerin gönlünü bir nebze de olsa rahatlatma çabası içerisine girdi. Ancak gövdesini IŞİD'den evrilen -TC'nin de 'terör örgütü listesinde' olan- HTŞ'nin (Heyet Tahrir el

Şam) oluşturduğu bu çeteler ve ailelerinin İdlib'den ayrılınca yönecekleri ilk yer Türkiye olacaktı ki, Erdoğan'ın kaygılarından biri de buydu. Bu sebepten kara güçleriyle, OBÜS'leriyle, SİHA'larıyla İdlib'i canı pahasına koruma çabasına girişti.

Son süreçte ise Suriye ordusu İdlib'i kuşatmış durumda. TC'nin tüm desteğine rağmen merkeze 10-12 km'lik bir hat üzerinde yoğunlaştı. Erdoğan ise çöken Suriye politikasını biraz daha uzatma derdinde. 27 Şubat'ta Rusya-Suriye ortak saldırısıyla ölen 36 askerin ardından yüzünü batıya dönerek yaptığı çağrılar ise sonuçsuz kaldı. Rusya'nın da hava sahasını kapatması üzerine Suriye sahasında tamamen yalnız kalan TC devleti Rusya ile anlaşma yoluna gitti. Ve herkesin malûmu üzere 5 Mart'ta imzalanan anlaşmada TC devleti tüm imkanlarıyla 'savunmaya' çalıştığı bölgelerden çıkarak nihai yenilgisini aldı. Bu anlaşmanın da uzun soluklu olmayacağı aşîkar. İdlib cihatçı çeteler için pimi çekilmiş el bombası misali duruyor.

AKP-Erdoğan iktidarı ise, bu son İdlib meselesiyle birlikte Türkiye halkının gündemini ekonomik krizden Suriye meselesine çevirmiş durumda. Yükselen ırkçı-faşist dalga ve Suriyeli mülteci nefreti de cabası. Ancak İdlib AKP için bir çıkış yolu olmayacak gibi duruyor. İdlib'te kaybettiği her asker kendisine yönecek yeni bir nefret dalgasının da önünü açacak. Kriz, yoksulluk, savaş sarmalında devrimci güçlerin de tez elden hem bu savaş politikalarına hem de savaş gündemiyle ötelenen kriz gerçekliğine daha da yoğunlaşması gerekiyor.

“Acılarımız Ortaktır, Mücadelelerimizde Ortak Olmalıdır”

Bu söyleşi, gazetemizin internet sitesinde yer alan ve “Rojava’dan kadınlar anlatıyor” genel başlıklı 4 bölümden oluşan söyleşi serisinden alınmıştır.

Rojava Komünist Kadınlar Birliği tarafından 8 Mart vesilesiyle Rojava Devrimi topraklarında yaşanan kadın özgürlük mücadelesini daha iyi anlatabilmek için kadın örgütlenmeleri ile gerçekleştirilen söyleşilerden birini güncelliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Ezidi temsilcisi Hediye Şemo:
“Çaremiz de dermanımız da birlikteliğimizdir!”

-Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim **Hediye Şemo**. 47 yaşındayım. Ezidileri temsilen Kongre Star Rojava’da çalışma yürütmekteyim. 19 yaşındayken Kürt Özgürlük Hareketi’ni tanıdım ama genel toplumun kültür yapısından kaynaklı aktif katılım sağlayamadım. Aktif olarak katılmam Rojava devrim sürecinin başlamasıyla birlikte oldu. İlk önce, iki yıl Kadın Evi’nde çalıştım. Sonra Demokratik Özerklik Sistemi içerisinde komün ve meclisler oluşturuldu, seçimler yapıldı, ben de seçimle Tirbespiye’de meclis eş başkanı olarak yaklaşık dört buçuk yıl görev yaptım. İki yıldır da Kongre Star çalışması yürütmekteyim. Görev olarak da Kongre Star Rojava Koordinasyonu’nda yer almaktayım.

-Rojava Devrimi ile kadınlar bir süreç geçirdiler ve bu süreç içerisinde kadın özgürlük mücadelesi anlamında belirli adımlar atıldı. Şu an Kongre Star bir kadın hareketi olarak çalışma yürütmekte. İlerleyen süreçlerde “kadın partisi” kurmak gibi bir hedefiniz var mı?

Öncelikle şunu belirtmeliyim. Biz topraklarımızı DAİŞ çetelerinden temizledik ve özgürleştirdik; fakat topraklarımızın bir kısmı Türk devleti tarafından tekrar işgal edildi. Hala Demokratik Özerklik Sistemi uluslararası olarak kabul edilmiş değil. Bizler burada, başka bir yaşamın mümkün olduğunu tüm dünyaya kanıtladık.

Özellikle kadın öncülüğünü konusundaki ciddi adımlar attık ve bu adımlar uluslararası bazı kadın kurumlarının gözlemine de sunuldu ve de olumlu yanıtlar alındı. Sonuç olarak askeri ve siyasi bütün alanlarımızda kadınlar öncü konumdadırlar. Bu öncülüğü ve deneyimi bütün kadınlarla paylaşmak istiyoruz.

Öncelikle Ortadoğu sonra da dünyadaki bütün kadın örgütlerine ve kadınlara ulaşmak istiyoruz. Barış ve özgürlük eliyle dünyadaki bütün kadınları kucaklamak gibi bir hedefimiz var. Şu an savaş, siyaset, ekonomik baskı, ulusal ve cinsel sömürü vb. kadın üzerinden yürütülmektedir. Emperyalist devletlerin çıkar paylaşımı uğruna Ortadoğu’nun kan gölüne çevirdiği, Hevrin Xelef gibi sayısız bedel ödediğimiz bugünlerde daha çok kadın birliğine ve birlikte mücadeleye ihtiyacımız var.

Biz daha fazla kadına ulaşmak için bir hareket olarak çalışma yürütmeyi daha uygun buluyoruz. Fakat ihtiyaç dahilinde yine bütün kadınları kucaklayan bir kadın partisi, neden olmasın?

-Bir Kürt-Ezidi kadın olarak DAİŞ çetelerinin Şengal ve özellikle Ezidi kadınlar olmak üzere Ezidi halkına saldırması ve kadınları esir almasını nasıl yorumluyorsunuz? Ezidi kadınlar esir düşüp satıldığında neler hissettiniz?

Ezidi toplumu çok eski bir toplum olup kendine has yazısız-yazılı katı hukuk kuralları vardır. Örneğin; Ezidi olmayan biriyle kesinlikle evlilik yapamazsınız. Aynı zamanda DAİŞ çetelerinin tecavüzü sonucu doğan çocuklar topluma kabul edilmez.

DAİŞ, Ezidi toplumunun yapısını çok iyi bilmektedir. Bu sebeple özellikle Ezidi kadınlarının esir alınması için çaba göstermiş ve Ezidi toplumunun yapısını tecavüz yoluyla değiştirmek istemiştir. Zaten savaşların ekonomik çıkarları dışında soykırım ve soy değişim amaçları da vardır. Bunu Ermeni Soykırımı’nda ve Kürt isyanlarında da gördük.

Kabus mu demeliyim, kaos mu demeliyim? Nasıl isimlendireceğimi ve tanımlayacağımı bilmiyorum. Kimse inanmıyordu 21. yüzyılda 74. fermanın devam edeceğini. Musul’da 19 Ezidi kadın bir kafesin içerisinde yakıldı. Bu ferman bize bir ders oldu. Çünkü biz Ezidi kadınlar örgütsüzdük. Örgütlenmenin, birlik olmanın önemini anladık.

2000 civarında Ezidi kadın esir düştü, bir kısmı tecavüze uğradı, bir kısmı öldürüldü, bir kısmı da YJŞ (Yekiniyen Jinen Şingal-Şengal Kadın Birlikleri) ve YPJ (Yekiniyen Parastina Jin-Kadın Savunma Birliği) tarafından kurtarıldı. Bu bir kıymıdır, kadın kıymı. En kötüsü de hiçbir şey yapamamak. Rakka’da kadınların bir kafes içinde tutulduğunu biliyorduk ama hiçbir şey yapamıyorduk. İnsanın en çaresiz olduğu anlardır en kötü olan.

İşte bu zamanlarda farkına vardım; **bizim çaremiz de dermanımız da birlikteliğimizdir.** Bir daha aynı şeyleri yaşamamak için birliğimizi daha da güçlendirmeliyiz.

-Ortadoğu’da din, toplumsal ahlak, toplumsal yapı vb. etkenlerden kaynaklı çocuk yaşta evlilik bir kültür halini almış durumda. Rojava’da kadın kanunu ile çocuk yaşta evlilik bazı yaptırımlara tabidir; fakat bu bir kültür halini aldığı için kimi zaman kız çocukları da rıza göstermekte ve yanlış görmemektedirler. Buna karşı nasıl bir politika izliyorsunuz?

Özellikle kız çocukları, evliliğin ve küçük yaşta evliliğin ne anlama geldiğini, nasıl sorunlar yaşayabileceklerini bilmiyorlar.

Sizin de dediğiniz gibi bu bir kültür. Bunu onlara anlatmak ise çok zor. Tekno-

lojinin çok geliştiği, sürekli olarak kadının metalaştırıldığı dizilerin izlendiği ve o dizilere özenildiği, aile içi şiddetinin çok yaygın olduğu, kadının bütün emek ve bedeninin sömürüldüğü ve söz hakkının olmadığı bir toplumda bunu anlatmak çok daha zor.

Bu sebeple toplumsal yaşamda eşit-kültürel bir yapı oluşana kadar kız çocuklarını ve kadınları koruma amaçlı kadın kanunu ile bir dizi yaptırıma gitmek zorunda kalıyoruz. Şu an bu yaptırımlarla birlikte belli bir aşamaya gelmiş durumda. Tabii toplumun bunu içselleştirmesi belli bir zamanı alacaktır. Bunun için de en önemli eğitimcilerin anneler olduğunu düşünüyoruz. Bu sebeple ilk önce annelere eğitimler vererek işe başladık. Sonra da okullarda kız çocuklarına eğitimler vermeye başladık.

Kız çocuklarının hem fiziki hem yaşamsal olarak bir evliliğin sorumluluğunu alamayacaklarını anlatmakla başladık onlara. Özellikle çocuk yaşta evlenen annelerin deneyimlerini anlatmaları bize çok yardımcı oldu. Sonra başka bir yaşamı anlatmaya çalıştık ve bu yaşamı hala anlatmaya çalışıyoruz. Erkekten bağımsız bir yaşam sürülebileceğini her fırsatta kadınlarla tartışıyoruz.

-Son olarak ne söylemek istersiniz?

İlk olarak dünyadaki bütün kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü kutluyorum. İkinci olarak, kadınları acıları ortak, bu sebeple mücadeleleri de ortak olmalıdır diyorum. Birlik olmalı ve birliğimizden güç alarak cins sömürüsüne karşı durmalıyız.

Kurumlardan 8 Mart Açıklamaları

YDK

YDK'dan 8 Mart açıklaması: "Dünyanın dört bir yanında mücadelemizle güçleniyoruz"

8 Mart'a ilişkin açıklama yayınlayan Yeni Demokrat Kadın(YDK), dünyanın dört bir yanında kadın mücadelesinin sürdüğünü ve 8 Mart'ta da kadınların alanda olacağını vurguladı.

Açıklamada kadınların Türkiye'de ağır bir sürecin içinden geçtiği, ataerkil-kapitalist sistem krizinin en çok kadınları etkilediği vurgulandı.

Açıklamada bu kriz koşulları altında kadınların Şili'de, Meksika'da, Lübnan'da başta olmak üzere dünyanın birçok yerinde mücadelenin en önde olmasının kadınları güçlendirdiği vurgulanırken bu mücadeleye karşı erkek devletlerin saldırılarının da devam ettiği belirtildi:

"Kadınlar yan yana geliyorlar ve bu birliktelik bizleri her zaman olduğundan çok daha fazla güçlendiriyor, cesaretlendiriyor. Karşı cepheden ise kadınların dayanışmasını kırmak adına birçok saldırı gerçekleşiyor. Erkek devletin, erkek adaleti ile kadın cinayetlerini, kadın bedenine dönük saldırıları meşrulaştırması ile beraber eş başkanlık sistemine, İstanbul Sözleşmesi'ne, Rojava'daki kadın kazanımlarına, örgütlü gücümüze yönelen kapsamlı saldırılar hız kesmeden devam ediyor"

YDK açıklamasında, "Biz de Yeni Demokrat Kadın olarak bu 8 Mart'ta da her zaman olduğu gibi bedenimize, yaşamımıza, emeğimize, kazanımlarımıza ve haklarımıza yönelen saldırıları kadın dayanışması ile bertaraf etmek için sokaklarda, meydanlarda olacağız.

Dünyanın dört bir yanında mücadelelerimizle güçleniyoruz, isyanımızı Şili'den İran'a, Arjantin'den Lübnan'a, Rojava'dan Meksika'da, İspanya'ya büyüteceğiz.

Erkekliğin yaşamımıza kast eden her görüngüsüne karşı yan yana olacak ve gücümüzü büyüterek mücadelemize devam edeceğiz.

Karşımızda küle dönmesi gereken bir patriyarka var ve biz Meksika'da yakılan ateşi erkekliğin olduğu her alana taşımaya talibiz!" dedi.

KKB

Komünist Kadınlar Birliği: Cüreti Kuşamp Mücadeleyi Seçen Kadınlar Saraylarınızı Başınıza Yıkacak!

Proletarya Partisine bağlı Komünist kadınlar Birliği tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe dair bir açıklama

yaparak, "Mademki, bu sistem bizi, iki-üç-dört kat sömürüye maruz bırakıyor; yıkalım gitsin! Bunun için ihtiyacımız olan tek şey biriktirdiğimiz öfkeyi cüretimizle birleştirmek ve yaşamın olduğu gibi sınıf mücadelesinin de temel gücü olmaktadır. Bunu yapabiliriz! Bunu yapmalıyız!" vurgusu yaptı.

KKB açıklamasında tarihsel bir aktarım yaptıktan sonra, "Sınıf bilincimize kadın cinsiyet bilincimizi de ekleyerek, patriyarkal sömürücü sistemlere karşı mücadelenin her alanında yine biz de vardık! Ne kadar üzerimize siyah bir perde gerilip görünmez kılınmaya çalışılsak da hep oradaydık. Cesaretimizi kuşanıp, Novamed'de, Flormar'da, TEKEL'de kadın direniş ve dayanışmasını ördük.

Rojavalı olduk, dünyanın en vahşi çetelerinden biri olan DAİŞ'e karşı savaştık, onların korkulu rüyası haline geldik. Türk devletinin işgal saldırılarına karşı toprağımızı ve devrimimizi savunduk" denildi. Açıklamada, "Mademki, bu sistem bizi, iki-üç-dört kat sömürüye maruz bırakıyor; yıkalım gitsin! Bunun için ihtiyacımız olan tek şey biriktirdiğimiz öfkeyi cüretimizle birleştirmek ve yaşamın olduğu gibi sınıf mücadelesinin de temel gücü olmaktadır. Bunu yapabiliriz! Bunu yapmalıyız!" dedi.

Açıklamada, "Geçtiğimiz yıl, Partimizin 1. Kongresi'nde kuruluşunu ilan ettiği Komünist Kadınlar Birliği ile daha güçlü, daha cüretli, daha savaşçı, daha militan bir yolun adımlarını atmaya başladık. Bu yıl 8 Mart yeniden doğuşumuz olsun!

Bu onurlu görev için seferber olmanın, bu misyonu yerine getirmek için ileriye atılmanın zamanıdır. Bütün kavga ve direniş cephelerinde, bütün mücadele platformlarında, yaşamın her alanında çoğalmamızın; partiyarkal sömürü sisteminin tüm yüzlerinin üzerine yürüme vaktidir..." denildi.

YENİ KADIN

Yeni Kadın'dan 8 Mart açıklaması
8 Mart'ın yaklaşması ile birçok kadın örgütü tarafından çeşitli açıklama, eylem ve etkinlikler hızlanarak sürüyor. Yeni Kadın da "Her Gün 8 Mart; Her Yer Direniş" şiarıyla bir açıklama yaparak, 8 Mart'a çağrı yaptı. Yeni Kadın yaptığı açıklamada, "8 Mart'ın, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ilan edilmesinin üzerinden 110 yıl geçmiş olsa da, kadınlar olarak her yıl 8 Mart'ı, heyecanımız daha bir artarak karşılıyoruz... Çünkü her 8 Mart'ta dünyanın bütün coğrafyalarında kendi renklerimiz

ve kendi taleplerimizle sokaklara dökülerek, aslında her gün süren kavgamızı, direnişlerimizi eş zamanlı görünür kılıyor, öfkelerimizi ve taleplerimizi hep bir ağızdan haykırıyoruz..." dedi.

Açıklamada emperyalistlerin kan gölüne çevirdikleri Ortadoğu'dan Avrupa'ya yayılan göç dalgası bahane edilerek, ürettikleri ırkçı, faşizan

politikalarıyla işçi sınıfı ve emekçileri bölüp parçalarken, şiddet, baskı ve zulüm ile halkı boyun eğmeye zorlayarak, itirazsız, biat eden bir toplum yaratmaya çalıştıkları dile getirilerek "Böylece; bölünmüş parçalanmış, örgütsüz ve güçsüz bırakılmış, boyun eğdirilmiş bir topluma, kendi krizlerinin faturasını ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan ödetirken, kendisini yenileyip ömrünü uzatma çabasında. Bu hedef doğrultusunda da, sağcı-faşist örgüt ve partilerin örgütlenmeleri devletler eliyle açıktan desteklenmekte. Örneğin Almanya'da, faşist çetelerin, göçmenlere ve göçmenlerin haklarını savunan politikacılara yönelik saldırıları ve X günü yani iktidarı ele geçirecekleri gün için silahlı ayaklanma hazırlığı içinde oldukları, defalarca basına yansımış olmasına rağmen gerekli önlemler alınmayıp göçmenler, Hanau saldırısında da olduğu gibi, faşizan, ırkçı saldırılara açık hale getirilmekte..." denildi.

Yeni Kadın açıklamada ayrıca "Kadına yönelik çok yönlü şiddete karşı mücadele noktasında dünyanın bütün coğrafyalarındaki kadınlar, birbirlerinden çok şey öğrendiler ve çok şey değiştirdiler. Bugün de tüm saldırılara rağmen kadın mücadelesi ve dayanışması büyüyerek sınırları aşmış, kıtaları birleştiriyor" dedi.

Tutsak Partizanlardan 8 Mart mesajı

BAYSAL DEMİRHAN

Tusak Partizan Baysal Demirhan 8 Mart vesilesiyle gönderdiği mesajında, "Sevgili Kadın emekçiler esaret zincirini kırdığınızdan bu yana, cins bilincini, sınıf mücadelesiyle birlikte sürdüren; sokakları, okulları ve tarlaları özgürleştiren siz kadınlara selam olsun" şeklinde başladı.

Demirhan, "Erk-ek egemen sistemi parçalama azmiyle 8 Mart ateşiyle, cinsel, sınıfsal baskı ve sömürüye karşı amansız ve kesintisiz, kan ve barut kokusu arasında sürdürenlere selam olsun!" dedi.

HIYEM YOLCU

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Tutsak Partizan Hiyem Yolcu'da gazetemize bir mesaj gönderdi.

Yolcu mektubunda şunları ifade etti: "8 Mart kadın cinsi için; bin yıllardır süren direnişin, mücadelenin, kendini tanımanın, özgürleşmenin, itaat etmemenin adı olmuştur.

8 Mart, umudu birlikte büyütmenin, sesini birlikte çıkarmanın, 'ben de/biz de varız-var olacağız' demenin, bunun coşkusunu hissetmenin adı olmuştur.

Elbette ki 8 Mart'ın kadınların kurtuluşunun sağladığı günlerde kutlama isteğimiz ve irademiz bizlere teorik-politik ve ideolojik olarak çok sayıda görev yükliyor. Bunları ötelemeden zorunluluklarını ve aciliklerini bilerek yerine getireceğimizden- biz içeride siz dışarıda- eminim. Bu vesileyle tüm katledilen şiddete uğrayan ezilen sömürülen kadınlar şahsında tekrardan emekçi kadınlar gününüzü kutluyoruz. Kadınlar günün büyüttüğü coşku ve umutla Newroz'un asiliğine merhaba diyeceğiz."

KADINLAR DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA İSYANINI HAYKIRDI

İstanbul ve Amed başta olmaz üzere Türkiye ve Kürdistan'da on binlerce kadın alanlara çıkarak, ataerkil sisteme öfkesini dile getirdi.

İSTANBUL

8 Mart Kadın Platformu'nun çağrısıyla Kadıköy'de buluşan binlerce kadın; Krize, şiddete karşı isyanda tüm dünyada ayakta'yız" diyerek alanları doldurdu. Kadıköy Beşiktaş İskelesi'ne çeşitli noktalardan yürüyüş gerçekleştirerek gelen kadınlar yürüyüş sırasında sık sık "Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz" sloganını haykurdular.

Aralarında TJA, HDP Kadın Meclisleri, Yeni Demokrat Kadın (YDK), Sosyalist Kadın Meclisleri ve Anarşist Kadınlar, de olduğu kadınlar, Khalkedon Meydanı'nda yürüyüşe başladı.

Kalkedon Meydanında toplanan YDK'lı Kadınlar, "Patriarkayı Yeneceğiz" yazılı pankart ile alandaki yerini aldı. "Kadınlar, sukûtta değil isyanda güzel", "Gülistan Doku için buradayız", "Tam İffetli olacam bi gülme geliyor", "O zaman dünyanın her yerinde dans", "İtaat yok Adem elma yer misin" yazılı dövizler taşıyan YDK'lılar, coşkulu sloganlarını haykırarak Beşiktaş İskelesine geldi. Ardından basın açıklaması gerçekleştiren kadınlar Balfok dansı gösterimi ve halaylarla eylemlerini sonlandırdı. Kadınlar daha sonra yasaklanan ve polislerce ablukaya alınan İstiklal Caddesi'ne geçti.

Feminist Gece Yürüyüşü

İstanbul Feminist Gece Yürüyüşü ise yasaklanmasına ve çok yoğun polis ablukasına rağmen on binlerce kadının toplanmasına sahne oldu. Taksim metro ve otobüs durakları da valilik tarafından yasaklandı. Kadınların Taksim'e çıkamaması için bütün yasaklara başvuran polise rağmen binlerce kadın saat 19:00'da Sıraselviler Caddesi'nde toplandı. Taksim/İstiklal caddesinin neredeyse tüm yollarının kapalı olmasına rağmen on binlerce kadın, Sıraselviler caddesine bir araya gelerek yasağa cevabını ortaya koydu.

AMED

8 Mart Dünya Kadınlar Günü etkinlikleri kapsamında Diyarbakır'da Özgür Kadın Hareketi (TJA) ve Halkların Demokratik Partisi (HDP) Kadın Meclisi tarafından "Kadınlar direnişi örgütlüyor, özgürlüğe yürüyor" şiarıyla düzenlenen miting adresi İstasyon Meydanı oldu. Polis miting alanına çıkan yolları bir gün önceden kapattı. Alanın etrafında yoğun önlem alan polis, çevreye çok sayıda TOMA ve zırlı araç konuşlandırdı.

Geçişlere izin verilmesinin ardından kadınlar kitleler ve kortejler halinde alana akmaya başladı. "Kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzler politiktir, hakikat ve adalet için direnişeyiz, doğanın ve kadının özgürlüğü için ekolojik yaşamı savunuyoruz, mücadele seninle başlar, direnişi örgütle" pankartlarının yer aldığı miting alanında kadınlar zılgıt ve ezgilerle halaylar çekti. Miting alanında sık sık "Jin jyan azadî" sloganı yükseldi.

İZMİR

İzmir'deki 8 Mart eylemi için Alsancak ÖSYM önünde toplanmaya başladı. Yürüyüşün en önünde "Krize, şiddete, savaşa, sömürüye karşı, eşit ve özgür bir yaşam için mücadeleyi büyütüyoruz!" şiarlı pankartı taşındı. İçlerinde YDK'nın olduğu onlarca kadın örgütü daha sonra açıklama okudu.

YDK'lılar "Tabuları yıkarım, buluşıklara karışmam" vb. dövizler taşıdı.

Yapılan açıklamada, "Tam 120 yıldır her yıl 8 Mart'ta kadınlar olarak dünyanın her yerinde kapitalizme, yoksulluğa, savaşa, şiddete, ayrımcılığa, ataerkiye karşı eşitlik ve özgürlük talepleriyle sokaklara çıkıyoruz." denildi.

Basın açıklamasının ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi, halaylar çekildi. 8 Mart eyleminin son programı ise 50 kadının hazırladığı dans gösterisi oldu. Gösterinin ardından eylem bitirildi.

ANKARA

Ankara Kadın Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelen ve içinde YDK'nın olduğu kadınlar, yürüyüş için Kolej'de toplandı. Toplanma, yürüyüş ve alana geçiş sırasında yaşanan yoğun polis baskısına ve tacizine rağmen 8 Mart eylemi coşku ile geçti. Polisin yolu kapatması ve başka bir güzergah dayatması üzerine kitle alandan ayrıldı ve polis engelini protesto etti. Ardından barikat kaldırıldı.

Bunun üzerine yürüyüşe geçen kadınlar ilerde tekrar barikatlarla karşılaştı fakat tüm engellemelere rağmen Sakarya Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirildi.

Ankara YDK "Dünyada her yerde mücadelelerimiz güçlüyüz", "Erkekliği bırakıp brokoli ekelim" vb. sloganların aldığı dövizlerle eylemdeki yerini aldı. Sakarya Caddesi'nde Ankara Kadın Platformu adı-

na "Ekmeğimiz, kimliğimiz, özgürlüğümüz, hayatımız ve barış için tüm dünyada ayakta'yız!" başlıklı açıklama okundu.

Yapılan basın açıklamasının ardından Kızçeler Müzik Grubu, Erbane topluluğu ve Ezgi isimli bir kadın tarafından müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Ayrıca kadınlar coşkulu bir Las Tesis dans gösterimi yaptı. Akşam 20.00'da ise Feminist Gece Yürüyüşü yapıldı.

Feminist Gece Yürüyüşü için kadınlar sokaklarda sloganlarla dolaşarak, tüm kadınları yürüyüşe çağırdı.

Kadınlar, "Gelsin koca, gelsin baba, gelsin devlet, gelsin jop; inadına isyan, inadına isyan, inadına özgürlük", "Geceleri de sokakları da meydanları da terk etmiyoruz!" sloganları ve şarkılarıyla yürüyüşü başlattı.

"Gülistan Doku için buradayız"

DİDİM

Didim de ise YDK'nın da içinde olduğu kadınlar Didim Kadın Platformu olarak Emekçi Kadın Parkı'nda başlayıp Kent Meydanı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

YDK eyleme, "Kadınlar, sukûtta değil isyanda güzel", "Gülistan Doku için buradayız" vb. dövizleriyle katıldı.

YUNANİSTAN

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Yunanistan'ın başkenti Atina'da bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Atina'da bu yıl 8 Mart saat 12.00'de Klafthmonos Meydanı'ndan başlayan yürüyüşle kutlandı. Uzun süre meydana kitlenin halayları, dansları ve sloganlarıyla beklenildikten sonra, Sintagma Meydanı'ndaki hükümet binası önüne ve sonrada Akademia'ya yürüyüş gerçekleştirildi.

Kadınların Birleşik Devrim Hareketi bileşenleri de "Yaşasın 8 Mart! Yaşasın Kadınların Birleşik Direnişi", "Defend Rojava" yazılı pankartlarla yürüyüşe katıldı. Eylemde Yunanistan-Türkiye sınırında yaşanmakta olan mültecilere yönelik saldırılara da dikkat çekildi ve "sınırlar açılın" talebi dillendirildi.